

אתגתא

בשבע 1039 | ח' בניסן תשפ"ג, 30.03.23

מה באמת קרה במפגש הבלתי אפיו בין יעקביני למפקד ביה"ד?

צילום: יהושע מנזר

"עדיון מהגוישים אותה פנה

המלחמה היומיומית לקום מהאבל, חגיגת בר המצווה
לבן הצעיר שתיערך בתזמון מצמרר, והבגדים
החדשים שנקנו לחג והוכנסו למעמקי הארון: ריאיון
גלוי לב עם ההורים שלום ואסתי יניב בתום ימי
השלושים להלל ויגל הי"ד

// רבקי גולדפינגר

מרחור יש להם כל השנה...

בפסח, מגיע להם שולחן עזר

**השנה כשתגידו כל דצריך ייתי וייכסח,
תדעו שיש משפחה רעה
שסועדת בליל הסדר כבני מלכים בזכותכם.**

סעודות לשבעת ימי החג		במשלוח לבית	בחדר אוכל	
950 ₪	נזקק לכל חג הפסח	118 ₪	98 ₪	סעודת ליל הסדר
980 ₪	שולחן ליל הסדר בחדר האוכל	176 ₪	156 ₪	סעודת החג הראשון
1560 ₪	שולחן לחג הראשון בחדר האכל	716 ₪		משפחה ליל הסדר
5700 ₪	משפחה לכל החג הפסח	68 ₪	58 ₪	סעודת חוה"מ

1800-350-535

לתרומות באתר: www.bhi.org.il

**בית
התבשיל**
שלא ישאר יהודי רעב

טירת 23

גל אורן לרנר BSR

חופש אמיתי זה ליהנות מחול המועד בלי לעמוד שעות במטבח

בארוחה משפחתית, בפיקניק או בביקור חגיגי
חול המועד טעים הרבה יותר עם מגוון המוצרים
הכשרים למהדרין של טירת צבי
שסוגרים לכם את הפינה בקלי קלות

גם בפסח - טירת צבי. טעים להתבשר.

למהדרין יש
תנובה

מוצרי טירת צבי בכשרות:
הרב שלמה רוזנפלד, הרבנות האזורית עמק המעיינות.
הרב שלמה מחפוד, בד"ץ יורה דעה אורב"ץ קהילות.

סידרת הילדים החדשה של ישראל!

זוכרים שהיינו קטנים, תוכניות הילדים היו עם תוכן תמים ונפלא:
"רגע ודודלי", "בצריף של תמרי", "ראש כרוב", "ריץ רץ" ועוד.
תקופה שגם משפחות שמקפידות על תכנים עם צניעות הגיונית,
ללא אלימות ועם שפה נקייה, יכלו להניח את הילדים מול המסך

הצפייה
חינם!

צילום: לירן שמש

אז הנה אנחנו מחזירים
אתכם לעידן הזה:
**תוכנית ילדים
שמתאימה לכולם!**
תוכנית עם מסרים חיוביים,
עם אהבה למידות טובות
ובעיקר עם התמימות
הילדותית של פעם

היוצר והזמר ישי לפידות
עם חברת ילדים וילדות
בסידרת ילדים חדשה
"החברים של ישי"

כנסו לערוץ היוטיוב של "החברים של ישי"
פרק חדש בכל יום שלישי בשעה 16:00

דוידסון
DAVIDSON
ARTISTS MANAGEMENT

יהודה
קלמן
ייצוג • ייצום • הפקות

לפרטים, הופעות וחסויות: 055-333-4444

טיול בחג, מי יודע?

בנק הפועלים מזמין אתכם לטייל במאות אתרים, מוזיאונים וסיורים שפתוחים בשבילכם **בחינם ובהרשמה מראש** חוה"מ פסח, 7-11.4 (לא כולל יום שבת 8.4)

אזור השפלה והדרום

- לונדע - מוזיאון הילדים
- פארק תמנע
- צריף בן גוריון בשדה בוקר
- מוזיאון אשדוד לאמנות
- מרכז מורשת יהדות תימן
- כפר ביתא ישראל
- מוזיאון ג'ו אלון בנגב
- הגדת חבל ימית
- מוזיאון לתרבות הפלשתים באשדוד
- עוז בנגב - מרכז המבקרים בקיבוץ נחל עוז
- מרכז מבקרים נתיב לשלום במושב נתיב העשרה
- יש חווה כזאת, כפר סילבר
- המאהל של מיכה
- תיירות כפרית בקיבוץ עלומים
- חוות הדקלים
- סדנאות ניפוח זכוכית של רון ארט יודאיקה
- חוות אל היען
- סיור בצמחי תבלינים בחמדת שדות
- מוזיאון יד מרדכי
- אתר ראשונים בקיבוץ רוחמה

אזור ת"א והמרכז

- "אנו" מוזיאון העם היהודי
- המוזיאון הישראלי במרכז יצחק רבין
- מוזיאון העיצוב חולון
- מוזיאון נחום גוטמן
- המוזיאון הישראלי לקריקטורה וקומיקס
- מוזיאון בית הפלמ"ח
- מוזיאון רמת גן
- מוזיאון בית ראובן

אזור ירושלים והסביבה

- טיילת החומות בעיר העתיקה ירושלים
- מוזיאון ארצות המקרא
- מוזיאון מורשת החשמונאים במודיעין
- המוזיאון לאמנות האסלאם
- שביל האבנים הכחולות
- האמה החשמונאית בטיילת ארמון הנציב

אזור הצפון

- אתר החרמון - כניסה + רכבל
- מוזיאון וילפריד לאמנות המזרח
- מוזיאון ימי לאומי חיפה
- משכן לאמנות עין חרוד
- מוזיאון חיפה לאמנות
- מוזיאון ינקו דאדא עין הוד
- מוזיאון לוחמי הגטאות
- מוזיאון טיקוטין לאמנות יפנית
- מוזיאון עתיקות הגולן
- מוזיאון העיר חיפה
- מוזיאון אוצרות בחומה
- בית יגאל אלון
- מוזיאון הרמן שטרוק חיפה

אזור השרון והסביבה

- הגלריה לאמנות אום אל פחם
- החוויה המתגלגלת - בית הגלגלים הרצליה
- פלנתניה, מרכז מידע חלל ותרבות
- מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית

לפרטים והרשמה מראש, חפשו "פסח אתרים"

חוה"מ פסח, 7-11.4 לא כולל יום שבת 8.4, בהתאם לשעת הפעילות בכל אתר. הפעילויות הפתוחות לציבור הינן באחריות המוסדות ו/או האתרים המקיימים את הפעילות ובכפוף לכל דין לרבות הוראות משרד הבריאות התרבות והספורט ביחס לכל אתר. הכניסה לאתר מותנית בהצגת כרטיס שהוזמן מראש באתר ההרשמה עם תאריך ושעת ביקור עדכניים.

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

בלי ירייה אחת

גם אם בסופו של דבר הרפורמה איכשהו תעבור, הדיקטטורה של התקשורת ניצחה את הרוב

1 מכיוון שהכתיבה על כל מה שקורה כאן לאחרונה סוחפת אותי בכל טור מחדש, ובשבועות האחרונים אני צריך אפילו לוותר על כמה פסקאות מחוסר מקום - הפעם אני לא לוקח סיכונים, ומתחיל דבר ראשון במה שהכי חשוב לי להגיד השבוע. אחר כך נראה כמה מקום יישאר לענייני הרפורמה. בסדר?

ובכן, ביום חמישי, היום שבו הטור הזה רואה אור, מאות אלפי לומדי הדף היומי ברחבי העולם היהודי יסיימו בשעה טובה ומוצלחת את מסכת נזיר. ברכות חמות לכולם. אבל רגע, זה לא הדבר שהכי חשוב לי להגיד. הדבר הכי חשוב הוא שלמחרת, ביום שישי, יחלו מאות אלפים את לימוד מסכת סוטה בדף היומי. זה מרגש אותי בכל פעם מחדש, ההתחלות האלה. הידיעה שיש אנשים שחיהם עומדים להשתנות השבוע ואולי הם אפילו לא יודעים את זה.

ואני אסביר: יש כאלה שקוראים את השורות האלה עכשיו והם בכלל לא בקטע, כלומר לא היו בקטע עד היום, והם גם בטוחים שלעולם לא יהיו. כל אחד בגלל הסיבה ההיסטורית שלו: כי לא היה לו כיף בשיבה. כי הכריחו אותו ללמוד בבית הספר. כי הוא חווה תחושת כישלון סביב הלימוד (הייתי כותב "כי הכלב אכל לו את הגמרא" אבל לא, אני ממש לא רוצה להישמע כמי שמזלזל חלילה באלו שקשה להם ללמוד גמרא. אחיי אתם!). אבל פתאום משהו בלב יתעורר, ייפתח, אחרי שנים, והם יחליטו לנסות. הם ייקחו ביום שישי הזה גמרא וילמדו את הדף הראשון של מסכת סוטה. רק דף אחד. זה הכול. ואולי הפעם זה כן יהיה להם נחמד. למה שיהיה להם פתאום נחמד? קודם כול, כי עברו כמה שנים. הם הרי השתנו והתבגרו בזמן שחלף מאז הישיבה. בהרבה מקרים הם עצמם הפכו להורים לילדים שלומדים גמרא. וזה כבר מחייב. וחוזר מזה, הגמרות השתנו. מהקצה אל הקצה. לא דברי האמוראים כמו, אבל כן העיצוב, הניקוד, העימוד. אלה כבר לא הגמרות הישנות האלה עם הפונט הקטן והמבאס (ויסלחו לי האלמנה והאחים ראם). יש את שוטנשטיין, ויש את עוז והדר, ויש את שטיינזולץ כמו, ואת פורטל הדף היומי עם שיעורים באין־ספור שפות וסגנונות.

וחוץ מזה, המסכת הספציפית הזאת שמתחילה ביום שישי היא גם קלה יותר (יש בה הרבה אגדות מרתקות) וגם קצרה יותר: מתחילים בסוף השבוע הזה ומסיימים בכ"ו באייר. הזדמנות מצוינת להצטרף למועדון הזהב העולמי הזה. חוץ מעצם קיום מצוות תלמוד תורה, חוץ מהרחבת הדעת, חוץ מכל ההשפעות הסגוליות של הלימוד, הדף היומי ייתן לכם אי של שפיות בסערות החיים.

הו, והנה אנחנו עוברים באלגנטיות לנושא הרפורמה המשפטית: אתם יודעים כמה מנחם היה לקום ביום שני בבוקר ולדעת שלא משנה מה נתניהו יאמר בהודעה המיוחדת שלו, ולא משנה כמה הוא הולך להתקפל, ולא משנה כמה האלימות והכוחנות והסרבנות והשקר והכסף ינצחו - הדף היומי ימשיך היום. וגם מחר. יכול להיות שנתניהו יודיע שהוא מפטר את יריב לוין. יכול להיות שהוא יודיע שהוא ממנה תחתיו את גלי בהרב־מיארה. והדף היומי ימשיך בשלו. את המתווה הזה גם מאות טיסי קרב לא יוכלו לעצור.

2 ביום שני בערב מלאו הרחובות הסמוכים לביתנו בשכונת נחלאות בירושלים בהמון אנשים נושאי דגלי ישראל, שהלכו בצעדים נמרצים מאוד עם אש בעיניים להפגנה. לאיזו הפגנה? אז זהו, שבמבט מרחוק, כולם נראו

הדיבורים האלה על סרבנות רק יתחזקו. כבר עכשיו הטייסים שחזרו להתאמן אחרי הודעת ראש הממשלה הודיעו שמדובר ב"חזרה על תנאי". הם למעשה הגדירו בזאת באופן הכי מדויק את כל הנאמנות שלהם לצבא ההגנה לישראל ולמדינת ישראל

די אותו דבר, לא היה ברור מי כאן בדרך להפגין עם הדגל נגד הרפורמה ומי בדרך להפגין עם הדגל בעדה. בטח אחרי שהשמש שקעה והיה קשה להבחין בין תכלת לשחור.

אבל היה כמו, הבדל דרמטי בין שתי קבוצות המפגינים: קבוצה אחת מפגינה כבר כמה חודשים, חוסמת כבישים, משתקת את המדינה, צועקת, משתוללת, מאיימת, משמיצה את מדינת ישראל בעולם, פוגעת בכלכלה, מעודדת סרבנות, מסיתה, מוסתת - ובסופו של דבר מנצחת. ראש הממשלה שנבחר על ידי הרוב התקפל מולה. והקבוצה השנייה, שהיא הרוב במדינה, מתעוררת בימים אלה ויוצאת קצת להפגין, וזה בהחלט מרגש, ומגבש, ומחזק, אבל האם הפגנת הענק הזאת ממש תשנה את המציאות? כדי לא לפגוע בהתרוממות הרוח שאחזה בגוש אחרי ההפגנה רק אומר: ימים יגידו.

לא, אתה לא מבין את המהלכים, אמרו לי השבוע. אתה לא קורא נכון את המפה. ביבי גאון. הימין טיפש. הייתה פה התנהלות לא נכונה של שרי הימין, אבל נתניהו מבין שהעצירה

של הרפורמה עכשיו מגדילה את הסיכויים שלה לעבור. לא יודע מה להגיד לכם. גם אם זה נכון (ולהערכתי זה לא נכון), קרה פה דבר שהוא במובן מסוים חמור יותר מסכנת הדיקטטורה של בית המשפט העליון: הדיקטטורה של התקשורת. נקבע פה תקדים מסוכן ביותר: ממשלה נבחרת מקדמת חקיקה שבשמה ולמענה היא נבחרה, הכול מתנהל כחוק בכנסת ובוועדות, אפילו בג"ץ לא מתערב (בינתיים), ואז מגיע מיעוט - מיעוט גדול, אבל מיעוט - ופשוט עוצר את העניין. ואיך זה קורה? רק בזכות קמפיין מטורף בעלות שמוערכת במאות מיליונים, שלא נראה כמותו מעולם במדינת ישראל, ובזכות התגייסות בחינם של כמעט כל כלי התקשורת והעיתונאים בארץ. וזה פשוט עבד. הם הצליחו להכניס מאות אלפים לחדרה אמיתית.

אתם יודעים, במשך שנים, עוד כילד שקורא ספרונים עם ציורים מפחידים של הגולם מפראג, לא הבנתי איך עלילות הדם קנו שביתה במוחם של צ'כים נאורים. אתם באמת מאמינים שהיהודים מחפשים דם של ילדים נוצרים לאפות בו מצות לפסח? נו באמת, אתם אינטליגנטים, תקראו קצת על היהדות וערכיה. העלילה הזאת הרי מגוחכת. זה ממש, איך לומר - עלילת דם... בימים האחרונים הבנתי. הבנתי איך אנשים משכילים אוכלים הכול. גם עלילות מופרכות בעליל. מסיפורו של הנס, הילד הנוצרי המתוק שנרצח בעיירה בערב פסח ועד סיפוריה של שפחה.

3 יש לי בראש שתי מיילים שמסכמות את מה שקרה כאן השבוע: קץ הדמוקרטיה. לפני שבוע, כשהנשיא הרצוג דיבר על "לעצור את החקיקה כדי למנוע מלחמת אחים", תקפתי אותו בחריפות. מה אתה נותן מתנה לחוסמי הכבישים ולמסיתים? למה מגיע כל הטוב הזה לאולמרט ולחלוצ, לחולדאי ולשקמה ברסלר? איך אתה נותן לאוימים ולהפחדות להשפיע על שיקול דעתך? אין מלחמת אחים ולא תהיה. יש רק מחאה קיצונית והרבה רעש.

CARMEL
לחיי רגעים של שמחה

שמחה כהלכתה

יקבי כרמל
היקב המוביל בישראל

כשר לפסח

ע"פ נתוני מכר סטורנקסט לשנת 2022

אזהרה: מכיל אלכוהול - מומלץ להימנע משתייה מופרזת

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

והתמונות האלה, שצולמו השבוע, בהפגנת הענק בירושלים, מחברות את שני נושאי הטור. אשריכם מפגיני ימין שדברי תורה חביבים עליכם ביותר. צילום: מוישי פרידמן, אפי וייס

דרוקר מנהל את השיחה הזאת עם סרבן משמאל. רק אין יראת אלוהים והסיתוני.

5 והנקודה השנייה היא בעיניי ליבת העניין. לב ההבדל בין שתי הקבוצות עם הדגלים שמרחוק נראות אותו דבר. היא נאמרה על הדרך, כאילו כדבר מובן מאליה, וזה מה שכל כך מרגש בה. האמונה הפשוטה והטבעית שבה חי אותו איש צוות טכני. "אנחנו לא בוכים על זה שאנחנו עניים ודופקים אותנו והורסים לנו ומסלילים אותנו ודואגים שנהיה מכונאים ונהיה רק אינסטלטורים", הוא אמר. "אנחנו לא בוכים. אנחנו אומרים כל יום תודה רבה לאלוהים שיש לנו מקום להתעורר בו, ללכת לכותל מדי פעם, לשים את היד ולהגיד: 'א, אלוהים, איפה סבתא שלי הייתה זרוקה במרוקו או בתוניס או בלוב או בפולין ולא היה לה לאיפה ללכת להגיד שמע ישראל. לנו יש איפה ללכת להגיד שמע ישראל!'"

אז מה היה לנו פה בשלושת החודשים האחרונים? מצד אחד אבי הדיקטטורה המשפטית, אהרן ברק, זה שלא יודע להשלים את "שמע ישראל", ומצליח עדיין להשליט את תפיסת עולמו הקיצונית על מדינת ישראל. ומהצד השני מספר אישי 6079655, המכונאי בלי הפנים ובלי השם המלא, שבשוכבו ובקומו, ובלכתו בדרך לתדלק את המטוס, חושב "שמע ישראל". האיש שלא סופרים את הקול שלו, אבל זה לא גורם לו לרגע להפסיק להיות אסיר תודה על הזכות לחיות פה במדינת ישראל, להניח את היד המגורזת שלו על אבני הכותל, ולהתחבר לתפילות ולחלומות של הדורות הקודמים.

השבוע אהרן ברק ניצח. בנוקאאוט. אבל מי לדעתכם ניצח בסופו של דבר? ●

ביום שני בערב הרחובות הסמוכים לביתנו בשכונת נחלאות בירושלים מלאו בהמון אנשים נושאי דגלי ישראל שהלכו בצעדים נמרצים מאוד עם אש בעיניים להפגנה. היה קשה לדעת מי בדרך להפגין עם הדגל נגד הרפורמה ומי בדרך להפגין עם הדגל בעדה. אבל היה הבדל דרמטי בין שתי קבוצות המפגינים

בקול סדוק, "לאן הגענו? אבל אני מבקש ממך, ואני יודע שזה קשה, לחזור כך. בוא לא נהיה כמוהם". והוא חוזר לזה שוב בסוף השיחה. ממש מתחנן בפניו שלא יסרב פקודה. "אתה הכאבת לי מאוד. אני שולח לך הרבה חיבוק, אבל אנחנו לא נסרב", הוא נשנק, "יש לנו מדינת יהודים אחת". כי לאראל סג"ל, אחד הבוטים שבאנשי התקשורת של הימין, גם אחרי השבוע הקשה הזה, יש אחריות, ויש פטריוטיות, ויש אהבת ישראל, ויש אלוהים. דמיינו את רביב'דס-לא-מטאפורי

אז מה אני אגיד עכשיו, כשנתניהו עצמו נכנע לאותו קמפיין, ומשתמש במשל של שלמה המלך ושתי האימהות כתירוץ להתקפות מול המיעוט הכוחני והאליים? אדוני ראש הממשלה, אל תספר לנו עכשיו סיפורים על שלמה המלך. עכשיו אתה המלך. ולצערו הפכת השבוע למלך חלש ולחיץ בכל סוגיה שתוצא לקדם מעתה ועד עולם. המיעוט הקולני והתקשורת שלו הפנימו היטב את המסר: אפשר לבטל כל החלטה שלך עם קצת, או הרבה, רעש. הכול שפיט. הכול בטייל. ושיהיה ברור: הדיבורים האלה על סרבנות רק יתחזקו. כבר עכשיו הטייסיים שחזרו להתאמן אחרי ההתקפות של נתניהו הודיעו שמדובר ב"חזרה על תנאי". הם למעשה הגדירו בזאת, באופן הכי מדויק, את כל הנאמנות שלהם לצבא ההגנה לישראל ולמדינת ישראל. נאמנות על תנאי. הרוב יחליט כאן על עוד משהו שלא לפי תפיסת עולמם? הם ישובו לסרב. ואז, נראה מי יגן עליכם, אזרחי ישראל, מפני האויב. ראו הוזהרתם. מדהים.

אז מובן שצריך לתת גם לאופוזיציה לבטא את הסתייגותיה בוועדת החוקה, לדון בהסתייגויות האלה ולקיים כחוק את כל ההצבעות בכנסת. אנחנו מדינה דמוקרטית. אבל לעצור את המהלך הכה חשוב ודחוף הזה? למה? האם גם בית המשפט העליון ישהה בינתיים את פסיקותיו המסוכנות שפוגעות בארץ ישראל, בעם ישראל, בתורת ישראל ובביטחון ישראל? אחת האמירות המפורסמות של רבי נחמן היא "משיח יבשוש את כל העולם בלי ירייה אחת". איך הוא יעשה את זה? רק בכוח התפילה. זה הנשק שלו. טוב, זאת תורה שלמה ועמוקה. בימים אלה השמאל כבש את מדינת ישראל בלי ירייה אחת. וכמובן, בלי לנצח בבחירות. רק עם הפגנות והפחדות ודיבורים על מלחמת אחים וסרבנות. זה מה שגרם לנתניהו להתקפל. אלפים יצאו לרחובות והדליקו מדורות באיילון אחרי פיטורי גלנט. וגם הודיעו שסוגרים את זארה. אמאל'ה. חייבים לעצור.

4 לאחד הגיבורים המרכזיים של התקופה ההיסטורית שאנחנו חיים בה אין שם. כלומר יש, אבל נכון לכתיבת השורות האלו אנחנו לא יודעים אותו. הוא לא מסר אותו במהלך השיחה עם אראל סג"ל ברדיו. רק את מספרו האישי: 6079655.

מאות אלפי מאזינים הקשיבו לשיחה עם אותו טכנאי מטוסים שאמר שיסרב פקודה כי לא סופרים אותו. הקטע הזה רץ, שותף ועלה בכל מקום. "אני קורא לי ולכל החברים שלי, דרג א', דרג ב', תפסיקו לעשות דברים שבביל הטייסיים. אנחנו נראה להם שהכוח הוא לא אצלם, הכוח הוא אצל מי שמחבר את המצבר. ואני אומר לך: 95 אחוז מהטכנאים, מהפועלים השחורים ששמים גרזי על המטוס שיוכל להמריא, שממלאים לו אוויר, אנחנו נפסיק לשרת", זעק הטכנאי מבסיס פלמחים. מה לא נאמר על השיחה הבאמת מכוננת הזאת, שנגעה בנקודות העומק של המחלוקת הפוליטית והעדתית? לא עם כל מה שנאמר עליה אני מסכים, בטח שלא עם כל מה שנאמר בה. אבל יש שתי נקודות שנדמה לי שלא מספיק שמו לב אליהן, וחבל. לי באופן אישי הן נתנו לא מעט נחמה ותקווה בימים מדכדכים אלה.

הנקודה הראשונה קשורה לא במרואיין, אלא במראיין. כלומר בתקשורת הימין. אותו איש חיל האוויר מודיע, כבר במשפט הראשון של השיחה, שהוא הולך לסרב פקודה. "אני ביום ראשון לא מגיע. תשלחו לי שוטרים צבאיים לבית. אני לא עושה מילואים במדינה שלא מכבדת את הפתק שלי", הוא מכריז. ואיך מגיב איש התקשורת הימני לדברים? בשלב הראשון הוא מתחיל לדמוע, ובשלב השני הוא מנסה לשכנע את המרואיין לחזור בו מהסרבנות. "נשמע שלי, נשמע שלי... אני שומע אותך, אמיתי, ויש לי דמעות בעיניים", הוא אומר

מתקשים להירדם?

טונייט מאפשר לכם ליהנות משנת לילה רציפה ומלאה. אז תישנו על זה לילה, אה?

כל טבליה מכילה Doxylamine Succinate 25mg • יש לעיין בעלון לצרכן לפני השימוש
יש ליטול התרופה רק לפני השינה. אין להשתמש בתרופה לעיתים קרובות ומעבר לעשרה ימים מבלי להיוועץ ברופא

האירוע הקרבי של חיי

ככיר בליכוד חושף:
אלו לא באמת ככה בכיר

- איך אפשר לחשוש בכלל על
לעשות סטנדרט בימים כאלה?
- היי יעקבי, מחפשים הופעה
לערה גברים באצפה נחומא
- אלו כבר ברכה, תשלחי את
הקואורדינטות לנייד

כדתי לא מפריע לי שנתניהו אכל
בסעודה בשבת, כי ממה שספרים
הוא גם ככה לא משלם על IN3 אל
אין een שהוא טלסט איתו חוקצה
כמו ארנק וכיוצא, כך שמחיינה
הלכתית גרידא הוא לא עבר על אף
איסור והחכם יוסיף לקח

המלאכה: אלוטו נאמרים האסמים
חברים תסתכלו על חצי הכוס

שהביקור המלבב אינו אלא תירוץ כדי לאפס את הבסיס ולהעסיק את החיילים שבו, שלא בדיוק תיזוו דבר שבשגרה. עליי הוטלה משימה לעשות סדר בארכיוני משרד הלימודים שעליו הייתי אחראי. איך שרה מירי מסיקה? זוכר את נובמבר, ארגונים ארגונים בתקרה. הררי ארגונים ואני הקטן עמדתי בינותם בלי לדעת מאיפה למען השם מתחילים. אבל בעזרת צור ישראל ובעיקר בעזרת חייל בשם ברק שלימד אותי את רזי סידור וארגון המסמכים - סיימתי את המשימה בתוך כמה ימים כשאני מותש ומזוע. מה שמביא אותנו אל עניין המקלחת. אתם מבינים, בפנימיות שבהן גרנו היו מקלחות מיוחדות לסגל. ואנחנו, החונכים הפלוגתיים, קיבלנו מפתח ואישור להשתמש בהן. אז שמתי פעמיי, חייל צעיר שהחיים עוד לא חבטו בו מספיק כדי שידע להיזהר מהפתעות בלתי צפויות, אל המקלחת. מגבת בידי וגבורה בימיני. נעמדתי מול הדלת וניסיתי לסובב את המפתח, שסיבב משום מה להסתובב. אז ניסיתי שוב. ושוב. וכאן כל בנאדם עם קצת ניסיון חיים היה עושה את האחת ועוד אחת ומסיק שכנראה יש משהו בפנים. אבל לא טוראי יעקביני. כמו ציפור שעפה דוך לתוך חלון נקי מדי, גם אני החלטתי לדפוק את הראש באותו פלונטר עד שהטבע ישים לי סוף. ובאמת אחרי עוד כמה ניסיונות הדלת נפתחה בתנופה ומולי נעמד מפקד בה"ד 1 כשהוא מעלה אדים ספק מהמקלחת החמה ספק מכעס. מגבת אזורת לחלציו והוא מביט בי בעיניים רשופות שאני עדיין רואה היום לפעמים כשאני ישן. אז הוא מביט בי, ואני מביט בו, ועוצמת הרגע לא פוסחת על אף אחד מאיתנו. למפרע, עיניו הפעורות אמרו דבר אחד: "מה נראה לך - עוף לי מהעיניים". אני משום מה ראיתי במבט הזה הזמנה לשיח. כן, מה שאתם שומעים. גם אני עדיין בהלם מעצמי. והנה כי כן, אחרי שניות ארוכות של דממה אמרתי: "אז... מה העניינים?" אני לא ממציא פה כלום רבויסי, ככה זה היה. ועוד חייכתי כמו מטומטם, כאילו עוד רגע התת-אלוף יתנער משרעפיו ויעדכן אותי איך עבר עליו היום בינתיים. אבל הוא לא פצה פה, הוא הצליח איכשהו לפעור את העיניים שלו עוד יותר חזק ממה שהיו פעורות כבר. רוצה לומר, ראיתי את גלגל העיניים במילואו ואני די בטוח שאחד הגלגלים כמעט נפל החוצה. בשלב הזה האסימון סוף סוף נפל והבנתי שאם אני לא רוצה להפוך לגל עצמות אז הגיע הזמן לעשות מה שמעולם לא עשיתי לפני כן בשירות הצבאי שלי - לרוץ. רצתי לחדר האוכל, ניגשתי למ"פ שלי וסיפרתי לו את כל אשר אירע לי. "אתה שאלת אותו מה??? הוא היה בהלם. "שאלתי אותו מה העניינים". המ"פ שלי ביקש לשבת דקה כדי לעכל. אחרי שנרגענו הוא שלח אותי להתחבא בחדר עד סוף הביקור כדי להציל אותי מזעמו הפוטנציאלי של התת-אלוף. כשהביקור נגמר הודיעו לי שאני יכול לצאת מהמחבוא ובאותה הזדמנות גם שללו מאיתנו, החונכים, את הזכות להתקלח במקלחות הסגל. וזה לא סיפור שאני גאה בו במיוחד, אבל מדי פעם כשמישהו מעז לפקפק בעברי הצבאי אז אני יודע לספר שגם אני עמדתי פעם מול פני הסכנה ויכולתי. לא משהו שכל אומנת יכולה להגיד. ●

ככותב אני ער לרחשי הציבור ואני מבין מה מעסיק אתכם, הקוראים, במהלך השבוע המוביל לקריאת טורי זה. והשבוע הזה היה באמת חתיכת שבוע. נפל דבר בישראל והמדינה כולה, וקוראי מדור זה בפרט, התעסקו כל הימים האחרונים באותה שאלה חוצת מגורים: האם באמת יעקבי החייל הצעיר נכנס למקלחת שבה שהה מפקד בה"ד 1? אכן, בשבוע שעבר זרקתי פה פצצה אגב אורחא ומאז אני מקבל המון פניות כדי להבין מה בדיוק הסיפור והאם אני מסוגל לספר אותו בכמות מילים כזו שיכולה למלא את העמוד. ייתכן שהשאלה האחרונה נזרקה בעיקר מכיוון העורכים. על כל פנים, נאמן לעיקרון שלי שאין סיפור שאי אפשר למרוח אותו על עמוד לפחות, הנה זה מגיע. השנה הייתה 2003 ויעקביני הצעיר שאך זה עדיין לא מלאו לו 20 הגיע לפתח שערי הפנימייה הצבאית אור עציון כדי לשרת שם כחונך פלוגתי ורכז לימודים. מה זו פנימייה צבאית, אתם שואלים? אז ככה: נסו לדמיין את הילד הכי תזזיתי ובלתי צפוי שלמד איתכם בכיתה. עכשיו דמיינו שהוא חמוש. זהו בגדול. התפקיד שלי בפנמ"צ, כפי שכינינו אותה, היה להיות חונך של פלוגת השביעיסטים ורכז הלימודים של כל התלמידים כולם. רוצה לומר, לפתחי הונחה האחריות לוודא שכל התלמידים עומדים ברף האקדמי הנדרש. מאחר שפלוגת השביעיסטים התאמנה על רובה הגליל, יצא שגם אני הצטיינתי באחד כזה, ויחד עם הכומתה השחורה של חיל החינוך הייתי יוצא הביתה עם וייבים חזקים של שריונר, מה שהיה מבלבל מאוד את כל האורחים שנקרו בדרכי בתחנה המרכזית וניסו לגשר במוחם בין המעטפת הקרבית החיצונית ובין האדם הלולבי שנתלבש בה. כל זה כמובן עזר לי להתגבר על תחושת הבושה הג'ובניקית. זכורה במיוחד השבת שבה ניסיתי להסביר לאחד המתפללים המבוגרים שהתעניין, מה בדיוק אני עושה בצבא. "מעבר למעקב האקדמי אחרי שדרת הפיקוד הצעירה של צה"ל, מתפקדי גם ללוות את השוחרים בניוטים, במסעות ובמטווחים ולוודא שהם ממלאים את ייעודם בהצלחה". זה היה הניסוח הכי קרבי שאי פעם תשמעו לתפקיד כמו שלי. אבל המתפלל ההוא לא היסס לרגע, ואז סיכם בתמציתיות איך הוא מתרשם מהתפקיד האמיתי שלי בצבא ההגנה לישראל. "אה, אז אתה סוג של אומנת". בחיי שזה הציטוט המדויק. עובדה שהוא אצלי כל כך חזק בנפש. ומעבר לתחושת ההשפלה שבתשובה הבואו נודה בזה, די קולעת הזאת, זה גם היה הרגע שבו הרמתי ידיים מכל ניסיון להעלות על נס את השירות שלי והחלטתי לקבל אותו כפי שהוא ואותי כפי שאני. מפה לשם החודשים עשו מה שחודשים עושים והחלו לחלוף בעצלתיים, ובאחד מימי הקיץ החמים שבהם שום דבר לא קורה - קרה משהו. גם אני הופתעתי. מפקד הפנמ"צ עדכן את כולנו שמפקד בה"ד 1 מגיע לביקור בבסיס ולכן עלינו להבריך אותו. את הבסיס, לא את מפקד בה"ד 1. אבל לאור סוף הסיפור אני יכול להבין את הבלבול שלכם. בקיצור כל אחד קיבל משימה לביצוע וחיש מהר התחוויר

כמו ציפור שעפה דוך לתוך חלון נקי מדי, גם אני החלטתי לדפוק את הראש באותו פלונטר עד שהטבע ישים לי סוף. ובאמת אחרי עוד כמה ניסיונות הדלת נפתחה בתנופה ומולי נעמד מפקד בה"ד 1 כשהוא מעלה אדים ספק מהמקלחת החמה ספק מכעס

הקובייה מסדרים לכם את האפיקומן קטאן חדש, העומד בפני עצמו!

בחנויות וברשתות המובילות בכל הארץ

י"ט בניסן התשפ"ג,
10.4.2023
בסינמה סיטי ירושלים

מחיר מיוחד לקוראי העיתון
כרטיס ב-40 ₪ בהזנת
קוד קופון: קטאןב7

להרשמה ולפרטים נוספים
חפשו "אליפות קטאן 2023"
בגוגל או באפליקציה הוביז

הקובייה משחקים בע"מ
www.hakubia.com

לשחק לחשוב ליהנות

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מעשה באחדות העם

סיפור נורא על טייס שבסך הכול רצה לאכול חביתה. וגם: מה זה באמת שבת הגדול

עושים הכול למען אחדות העם. אילוסטרציה

צילום: יוסי זילבר, פלאש 90

ומקבץ רימוני הלם.
"למה רק אנחנו חוטפים?" התמרמרו החרדים וחטפו על הראש אלות ושמור"סים על כך שאין בהם טיפת אהבת ישראל ושהם פוגעים באחדות העם, כמו תושבי המאחז ההוא בשומרון שכוחות גדולים של יס"מ זרקו אותם מהבית למען אחדות העם בארבע לפנות בוקר. חיילים של גולני נשלחו לכלא למען אחדות העם, אחרי שסירבו להתייצב למסדר הבוקר במחאה על כך שטייסים מקבלים קורנפלקס ולהם אין אפילו לחם טרי, אבל גם שם לא קיבלו לחם אכיל כי רק למחבלים עומדת הזכות לקבל בכל בוקר פיתות חמות. גם הטייסים שומרי הכשרות נשפטו סוף סוף, הודחו מחיל האוויר ושובצו בתפקיד מצחצחי הנעליים של יחידת 8200.
ואז, רק אז, שקטה הארץ, וחיל האוויר היה יכול להתפנות סוף סוף למשימה החשובה של הפצצת הכור הגרעיני באיראן. אבל הכור לא הופצץ, כי הטייסים סירבו בנימוק שהם לא שלמים עם נחיצות הפעולה ומי זאת בכלל הממשלה שתגיד להם מה לעשות. אז בסוף איראן ירתה על ישראל שלושה טילים אטומיים, אבל זה לא היה כל כך נורא כי המדינה ממילא הייתה מפורקת לגמרי בגלל ההתעקשות המטופשת של הקואליציה למנוע מסרן א' לאכול קורנפלקס עם נקניק.
"אמרתי לכם", אמר סרן א' לפני שעלה למטוס לברלין, אחרי שהוא וחבריו שחררו את החסימה בנתב"ג, "אמרתי לכם שאתם סתם מפלגים את העם".

עד שיבוא אליהו

לשבת הגדול קוראים ככה בגלל הפסוק שקוראים בסוף ההפסטה. זאת אומרת, גם בגלל זה. הסיבה העיקרית שקוראים לה שבת הגדול היא, ובכן, בגלל שהיא תמיד מגיעה עם שעון הקיץ ומתארת מציאות של שבת שלא נגמרת. זאת אומרת, שבת הגדול.
מצד אחד זה נחמד שיום שישי ארוך ויש זמן לטייל ולהכין את השבת בנחת. מצד שני את המחיר משלמים בערב, כשצווינרשטינקער מתעקש על קבלת שבת בנוסח קרליבך למרות השעה המאוחרת, והילדים הגדולים נשארים אחרי התפילה לדבר עם החברים אפילו עוד יותר מאשר בשבתות חורף, ועד שהם מגיעים הביתה הקטנים כבר שפוכים ושופכים את היין של הקידוש וההורים שופכים חמתם על הגדולים.
שבת של שעון קיץ היא שבת שלא יוצאת. ולא שאנחנו לא אוהבים את השבת, להפך. אבל בכל זאת, אי שם בשבוע וחצי בערב כבר קראנו את כל הכתבות ב'בשבע', שיחקנו עם הילדים בכל משחק אפשרי, יצאנו איתם לכל הפארקים ודפקנו על הדלתות של כל החברים והם עשו את עצמם כאילו הם לא בבית, ועדיין היום גדול והמלאכה אסורה והילדים עייפים ואין לנו מושג איך להעביר את הזמן עד שיפוח היום ונסו הצללים ונעשה הבדלה ויגיעו כבר שבתות החורף.
בשעון קיץ אתה מתפלל מנחה גדולה ועד שמגיעה השקיעה אתה לא זוכר אם זה היה היום או בכלל בשבת שעברה. בשעון קיץ אתה מנסה להשכיב את הילדים בשבע בערב והם מסרבים כי בכלל לא ערב, אור בחוץ. בשעון קיץ אתה רוצה שהם יישנו צהריים לקראת ליל הסדר, אבל הם לא מצליחים להירדם ורק רבים איתך יותר, מה שגורם לכולכם להגיע עוד יותר עייפים לסדר שלא מתחיל לפני תשע ומשהו, וגם זה רק אם צווינרשטינקער לא עלה חזון בערבית. אבל הוא כן עולה ושוב עושה קרליבך, וממש לא משנה לו שזו בכלל לא שבת.
לכן קוראים לשבת הזאת, ולשבת שאחריה, ולכל השבתות של הקיץ, שבת הגדול. עד שיגיע זמן הבדלה ויבוא אליהו וישיב לב אבות על בנים. ואז, אולי, הם יסכימו סוף סוף ללכת לישון. ●

ואז שקטה הארץ, וחיל האוויר היה יכול להתפנות סוף סוף למשימה החשובה של הפצצת הכור הגרעיני באיראן. אבל הכור לא הופצץ, כי הטייסים סירבו בנימוק שהם לא שלמים עם נחיצות הפעולה ומי זאת בכלל הממשלה שתגיד להם מה לעשות. אז בסוף איראן ירתה על ישראל שלושה טילים אטומיים, אבל זה לא היה כל כך נורא כי המדינה ממילא הייתה מפורקת לגמרי

סרן א' נכנס לחדר האוכל, הסיר את משקפי השמש ורמז לרס"ר המטבח שייגש אליו.
"אני רוצה חביתה עם נקניק", הוא אמר.
"זו ארוחת חלבית", חיך הרס"ר, "אי אפשר".
"לך תביא ואני אראה לך שאפשר".
"ברור שטכנית אפשר, אבל זה לא כשר".
"נו?".
"זה... נוגד את הפקודות".
"אני טייס, אני לא מחויב לפקודות", הזכיר לו א', "צה"ל הוא אומנם צבא ידידותי שעושה איתנו מדי פעם שיתופים, אבל אנחנו, 8200 וסיירת מטכ"ל, אנחנו לא צה"ל. יאללה, אני הולך להתלבט איזה קורנפלקס לקחת, אתה בינתיים תביא נקניקים".
"זה יטריף את המטבח", נבון הרס"ר, "ויש פה גם חיילים שומרי כשרות".
"טכנאים? בסדר, הם גם ככה לא אוכלים איתנו".
"לא טכנאים. טייסים".
"ככה? אין בעיה", אמר סרן א' והודיע על קץ הדמוקרטיה ושהוא מפסיק לטוס לאלתר. הוא גם עתר לבג"ץ יחד עם עוד כמה טייסים בדימוס שהצהירו שהם מפסיקים להתנדב ומתחילים להתנדף עד שיבטלו חוקי הכשרות הפרימיטיביים וכל הטייסים הדתיים יודחו באופן מיידי, כי ברור שביום פקודה הם יצייתו רק לרבנים ולא לפקודות הצבא.
מפקד חיל האוויר הבין שעושים לו מהפכה מתחת לאף, לכן זימן מיד את הטייסים הסרבנים ושיבח אותם על הפטריוטיות והדבקות במשימה. במקביל הוא קרא לטייסים שומרי הכשרות וביקש מהם לפעול להרגעת הרוחות ולהפסיק לטוס עד יעבור זעם, או יום העצמאות, או חגי תשרי תשפ"ט, מה שיבוא מאוחר יותר.
"אתה נותן פרס לסרבנות", התריעו הטייסים.
"למען אחדות העם", אמר האלוף, "רק בינתיים".
ואכן, העם התאחד סביב מהדורות החדשות שנפתחו בידיעה הסנסציונית על המזימה החדשה של הקואליציה להרעיב את טייסי ישראל ולמנוע מהם לאכול קורנפלקס עם נקניק. האזרחים שמעו שהטייסים סובלים מתת תזונה ומיד שיגרו לכל בסיסי חיל האוויר חבילות נקניקים ופנסיות שמנות, ויצאו להפגנות ספונטניות מאורגנות היטב שכללו חרון אף, עברה וזעם וחסימה של איילון. עובדי ההסתדרות הכריזו על שביתת הזדהות וחסמו את איילון, הרופאים נקטו עיצומים (הפסיקו להקליד באצבע אחת וחזרו לכתוב בכתב בלתי קריא) וחסמו את איילון, הפסיכולוגים הפסיקו לשאול את המטופלים איפה זה פוגש אותם באמצע איילון, מפעל נקניקים ידוע יצא במסע פרסום נרחב (באיילון) תחת הסלוגן "לא ינקנקו לנו את הדמוקרטיה", וגם המסעדים לא טמנו את ידיהם בצלחת אלא הודיעו על הארכת שעות הפתיחה וקראו להמונים לצאת לרחובות, בעיקר הרחובות הסמוכים למסעדות שלהם. מפקד חיל האוויר ראה שהמצב מחמיר וזימן אליו את הטייסים הסרבנים, כדי לוודא שכשהם מעבירים עדכונים לתקשורת הם מזכירים גם אותו לטובה. מיד אחר כך הוא קרא שוב לטייסים הבעייתיים והציע להם לעבור לתפקידים יצירתיים אחרים, משיגחי כשרות למשל.
"גלו אחריות", הוא ביקש, "גם ככה אנחנו מבטלים את הכשרות, אפילו לא תצטרכו להגיע לבסיס".
"אבל הם הסרבנים", מחו הטייסים, "למה אתה לא מעמיד אותם במקומם?".
הציבור הבין שהדתיים שוב עושים בעיות והגיע בהמוניו (עשרה אנשים בערך) לבני ברק כדי להביע את כאבו האותנטי. "או שהרכבת הקלה תעבור פה בשבת", הם זעקו, "או שאנחנו שורפים את ז'בוטינסקי! גם את הרחוב!".
כמה חרדים התיישבו בתגובה על המסילה ושרו שירי שבת, בעוד שוטרים רכובים על סוסים מפורים אותם באמצעות מכת"זיות

טעם מהאגדות זה בטח נתח אדום!

לב בנים על אחיהם

בסופו של השבוע הדרמטי הזה אפשר להצטער על כל ההחמצות של המחנה הלאומי, אבל מוטב לראות את הרווחים שקטפנו כעם דווקא כתוצאה מהקרה שהלך והעמיק עד לנקודת הקצה

והרגיש שהלכה לו המדינה, אמר לי ידיד יקר שמתייצב בכל מוצ"ש בקפלן, שהמבט שלו דווקא אופטימי. "אחרי הרבה מאוד שנים, הרבה מדי, גם אנחנו, אנשי השמאל, התחלנו לדבר על ערכים. בדרך כלל אנחנו מתעסקים ביוקר המחיה, בגידול הילדים או באומנות שלנו", התוודה החבר, יוצר וזמר במקצועו, "ופתאום אנחנו מבררים מה חשוב לנו ומה לא, אנחנו מדברים על דמותה הרצויה של מדינת ישראל בעינינו. אנחנו דנים בדמוקרטיה וביהדותה של המדינה. זה שיח מרענן. מעו עוד ייצא מתוק", הוא הבטיח. טוב, מאז עברו חודשיים או יותר, המחאות התגברו, הגענו לשיח של סרבנות ופירוק כלכלי והרבה יחד נקרע. אבל לא כולם נמצאים בקיצון. רבים נמצאים בשיח עמוק על עקרונות. מתעמלות של רק ביבי או רק לא ביבי שסבבו אותנו ארבע מערכות בחירות, התחלנו לדבר על מהויות. טוב, תגידו, זה לא בדיוק נכון כי יש פה הרבה מאוד מניפולציות ושקרים ותבהלות מיותרות. נכון, הכול נכון. ועדיין, אנשים נלחמים על המדינה שלהם, וחושבים מחדש מה קושר אותם לכאן.

האמת היא, שבמובנים מסוימים כל צד היה רוצה שהצד שכנגד יהיה שיקוף של הסטיגמות עליו. הכי קל זה לחשוב על הצד השני כעדר מוסת, רדוד ומתלהם, כזה שאפשר לקרוא לו נבער או אנרכיסט, אבל זו פשוט לא המציאות. איך אני יודעת? משיחות ומפגשים עם אנשים שחושבים הפוך ממני. הדבר הטוב השני שנולד מהמצב הקשה והבלתי אפשרי הזה הוא מפגש כן של אנשים שרוצים להידבר. זה מפחיד. אני מכירה אנשים שלא רוצים ללכת למפגשים כאלה כי הם חוששים שהכעס יהיה גדול מדי, הפערים יהיו עמוקים מדי והכול יתפוצץ. אבל כל מי ששותף למפגשים האלה מופתע לטובה. כל מי שמגיע, בא לא רק כדי להשמיע אלא גם לשמוע. אנשים רבים כבר מבינים שכולנו חיים בתוך תיבת תהודה. מי שמגיע למפגש כזה מבקש להיחלץ ממנה, לגונן אותה. הוא מבין שהוא לא חי פה לבד עם המחנה שלו והוא מוכן להאזין לכאב של האחר.

האם יש הסכמות בסוף הערב? תמיד יהיו כמה מכנים משותפים ולצידם פערים מהותיים. נצטרך לחשוב איך לבנות דברים יחד, וגם יוזמות כאלה, ארוכות טווח יותר, מאורגנות יותר, כבר קמות ועולות. יוזמות של שיח עמוק ובונה. אבל הצעד הראשון, שבו אנשים יוצאים מהתל אביב שלהם או מהיישוב שלהם ופוגשים את האחר, הוא צעד שאין לו מחיר. רק הלוואי שבמעגלים האלה ישתתפו יותר אנשי ליכוד ויותר חרדים. קולכם, חבריי, חסר פה.

אני באמת לא יודעת איך כל זה ייגמר. בימינו, לכתוב טור כמה ימים לפני שהוא יורד לדפוס ולא רק דקה לפני כן זו הסתכנות בחוסר רלוונטיות. בתחילת השבוע נפתח פתח קטן לתקווה שבכל זאת המנהיגים שלנו לא איבדו הכול. שיש להם טיפת אחריות, ובסופו של דבר הם ישובו יחד. כנראה שכן נזכה לחגוג 75 שנות מדינה בשמחה, בהנפת דגלים ובהודיה על הטוב. רצינו תיקון עוול, היינו בדרך לשם, ועוד יהיה זמן להסיק מסקנות מדוע זה לא קרה. אבל עכשיו זמן לנחמה ולתקווה. ערב שבת הגדול, שבה מזכירים את אליהו הנביא שמישיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם, אפשר גם לבקש שישבי לב יהודים על אחיהם. ●

אני מכירה אנשים שלא רוצים ללכת למפגשים כאלה כי הם חוששים שהכעס יהיה גדול מדי, הפערים יהיו עמוקים מדי והכול יתפוצץ. אבל כל מי ששותף למפגשים האלה מופתע לטובה. כל מי שמגיע, בא לא רק כדי להשמיע אלא גם לשמוע

"אני תמיד מלמדת שהמילה שהיא הכי חמץ היא 'אילו'. מילה של החמצה. 'אילו הייתי עושה כך וכך... אילו הייתי לומדת את המקצוע ההוא... אילו הייתי מתחתנת עם ההוא', כותבת הרבנית ימימה מזרחי בהגדה הנפלאה וגדושת הרעיונות שלה 'והגדת'. 'תביני', היא כותבת, "'אילו' זה חמץ. איך אומרים לבן הרשע 'אילו' - היה שם? לא היה נגאל". כדאי להפסיק לחשוב כל הזמן על ההחמצות, היא מפצירה בקוראות. הרי כולנו מגלגלות לפעמים תסריטים לדברים שלא קרו, שפספסנו בדרך. זה מאכזב, זה כואב, אבל הרהורים כאלה לא מקדמים אותך לשום מקום.

הרבנית ימימה לא מפסיקה פה. היא לא רק אומרת מה לא, מה חמץ. היא גם מכתירה את המילה הכי חירותית שיש. מילה שדומה מאוד, אולי יותר מדי דומה, לאילו. כאילו. "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממערים", היא מצטטת. "כל ליל הסדר מבקש מאיתנו תנועות קטנות של חירות, כאילו אנחנו אנשים גאולים... את עושה הצגה של בת מלכים, לא שמה לב לדברים הקטנים, המעצבנים, המדכאים. תארו לכם עולם אחר, עולם של חירות".

הרבנית מביאה את דבריו של הרב אברהם סתיו שכותב בשבח ההצגה של ליל הסדר. "מקובל היום לומר שהחירות המוחלטת היא להיות מי שאני באמת, אבל אולי חירות היא דווקא להיות מי שאני עדיין לא, להיות מי שהייתי רוצה להיות. אולי חירות אמיתית פירושה לחלוט".

השבוע הזה התחיל בכאוס גדול ובתחושת החמצה נוראית. תחושה של ויתור על תקווה גדולה, על רצון לתיקון אמיתי והכרחי במערכת המשפט. אנשים רבים מאוד, רבים מדי, נדחקו אל תוך המקום הצר והמחניק של חוסר ברירה כי המדינה בושרת. בין הצד האחד שדוחק כי איך אפשר להמשיך ולחוקק, הרי עוד מעט כבר לא יהיה בשביל מי, העם הזה נקרע ולא יישאר פה כלום, ובין התחושה שמי ששיחק את המשחק ההוגן והדמוקרטי, ומי ששמר על הכללים ולא שבר את הכללים גם כשמאוד כאב לו, צריך לספוג את הבריונות שהופעלה כאן. את הירי של התותחים הכבדים, ההרסניים.

תחושת הכאב וההחמצה, אולי אפילו ההשפלה, היא משתקת. מה עושים? חוץ מלשקוע, חוץ מלחשוב על כל הטעויות שנעשו כאן בדרך לחקיקה (והיו כל כך הרבה), חוץ מלדמיין מה היה קורה אילו הציבור הימני היה שובר את הכללים במאבק על גוש קטיף. במקום להרהר מה היה קורה אילו כולם היו משחקים את המשחק הדמוקרטי בהגינות, מקבלים את תוצאת הבחירות ולא מפרקים את צה"ל. אפשר לשקוע בדרך האילו, אבל היא לא מקדמת. היא מחמיצה. אולי, לעת עתה, כדאי לבחור בדרכה של הרבנית ימימה, בדרך הכאילו, במבט אופטימי על מה הרווחנו בינתיים מכל הבלגן הזה. כן, עד כמה שזה נשמע מופרך, יש כאן רווחים משניים. האם זה מבט ורוד מדי על המציאות? ייתכן, אבל בואו, לא נראה לי שיש משהו מועיל יותר לעשות כרגע.

השמאל מגלה את הערכים

ממש בראשיתן של ההפגנות, כשצד שמאל הילך שפוף

שביעי של פסח

שמיוני של פסח

תשיעי של פסח

ממרח השחר העולה
כל כך טעים שלא תוכלו להפסיק

"קייבלנו

נשמות

גדולות"

"חטפנו סטירת לחי ענקית מהקב"ה, אבל יחד עם זה אנחנו מנסים למצוא את החסדים הקטנים". שלום ואסתי יניב

שלום ואסתי יניב מנסים להתרגל לחיים בלי
הלל ויגל הי"ד - הבנים שהיו שונים באופיים
אך דומים בנכונותם התמידית להגיש עזרה,
בחיבור שלהם לעולם התורה ובעמידתם
העיקשת באתגרים: "הם לא היו מושלמים,
אבל הם היו שלמים"

רבקי גולדפינגר // צילום: יהושע מנטל

שעת צהריים בבית משפחת יניב ביישוב
הר ברכה. ההורים אסתי ושלום יושבים
בסלון הבית ומשוחחים, הבת רחל בת
ה'17 שוקדת על לימודי המתמטיקה
לקראת מבחן המתכונת. צור שיחגוג בקרוב בר מצווה
עסוק בבניית מודל רכב קטן וקמה בת ה'9 רכונה על
מחברת שיעורי הבית.

לכאורה עוד שעת צהריים שגרתית, אלא שמבט קטן
לעבר תמונותיהם של שני הבנים הלל ויגל הי"ד המונחות
על אדן החלון מסגיר את האסון הכבד שנפל על הבית הזה
רק לפני חודש ימים. הבנים שיישאו לנצח בני 20 ו'22
משקיפים בעיניים כחולות ומחייכות מהתמונות הדוממות
והצער לופת בבטן. החסר משתלט על חדרי הלב. ובתוך כל
זה, בני הבית משתדלים בכל כוחם, צעד אחר צעד, לייצב
איכשהו את עולמם שהתמוטט.

"אמרתי לשלום: צריך להתכונן ללוויות"

את היום הנורא ההוא הם זוכרים לפרטי פרטים. בבוקר
של יום ראשון ההוא האחים יגל והלל התכוננו לקראת
יציאתם חזרה לישיבות ההסדר שבהן למדו. "חזרתי הביתה
בסביבות שתיים עשרה בצהריים", משחזרת האם אסתי.
"הם היו פה שניהם. קיפלתי להלל את הבגדים לתוך
התיק. הוא תמיד היה מכין את כל הדברים ומבקש ממני
להכניס אותם לתיק. כששואלים אותי איך הייתה הפרידה
מהבנים אני עונה שזה היה כמו בכל בית נורמלי, עם
התארגנות ולחץ של אריזות. אף אחד לא יודע מה מצפה
לו בעוד שעה", היא נאנחת.

"יגל התכונן לנסוע עם רכב של חבר לישיבה באולגה
והלל ביקש להצטרף אליו עד לתחנת האוטובוס בצומת
קסם. בשעה אחת ועשרה אמרתי להם: תקשיבו, אתם
חייבים לצאת אחרת לא תספיקו את האוטובוס. נפרדנו
והם נסעו. בשעה שלוש דקות לשתיים אחותי מתקשרת
אליי ומספרת שהיה פיגוע בחווארה".

מאותו רגע התחיל מחול שדים בניסיון להשיג אות חיים
מהבנים. "מיד התקשרתי אליהם. אני מתקשרת לאחד
והוא לא עונה. מתקשרת לשני והוא לא עונה. עוד פעם
להלל, עוד פעם ליגל ואין תשובה". החשש החל מנקר
בליבה של אסתי. "אמרתי לעצמי שאולי יש בעיות קליטה
באזור, אבל התקשרתי לשלום ואמרתי לו תבוא הביתה.
היה פיגוע וזה אולי הילדים שלנו".

בשלב הזה את כבר מבינה שזו קטסטרופה?

"עדיין לא. אבל לאט לאט זה הלך וסגר עלינו. הצצתי
באינטרנט וראיתי שכתבו שיש שני הרוגים ושלא ברורה
הזהות שלהם. ניסינו להבין מה קורה. שלום התקשר לחבר
שהוא נהג אמבולנס והוא אמר 'אני לא יודע'. הוא
ניסה לברר בחטמ"ר וגם דרך מישוי מצוות צח"

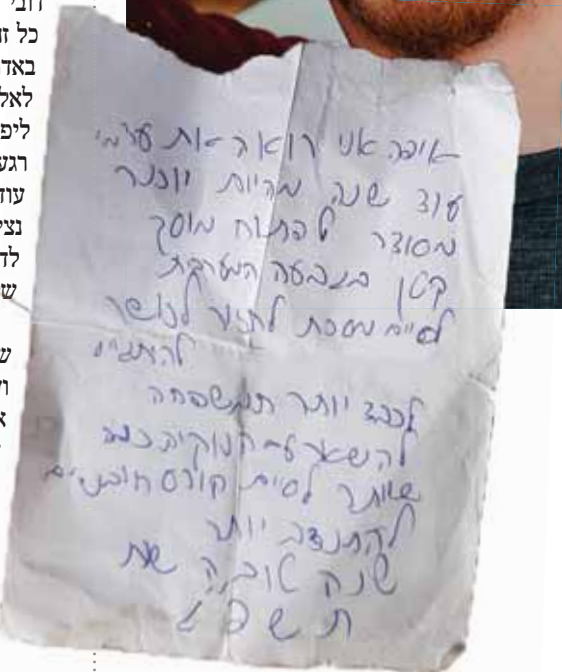
המסיבה נקבעה ליום שלישי, שיצא בליל תאריך הולדתו ה־20 של יגל. "הזמנו את החברות שלה מהכיתה, דאגנו לבלונים ומשחקים. היא רצתה עוגה בצורת דובי או אפיתי עוגה בשבילה. ביום שלישי באחת בצהריים אני באה להוציא את העוגה מהתנור כדי לקשט אותה וחשכו עיניי, כל העוגה מלאה נמלים. ידעתי שבארבע וחצי כל החברות מגיעות והילדה שלי מצפה לעוגה בצורת דובי ואני לא יכולה בשום אופן לאכול אותה. כל זה בתוך מחשבה שבעוד כמה שעות, כ"ב באדר, יום הולדת טעון של יגל. זה היה רגע, לא לפית שנייה, שהייתי חייבת לבחור אם ליפול ולהתרסק או לקום", היא מתארת את רגעי הבחירה. "ובתוך כל זה, בשעה שתיים, עוד לפני יום ההולדת, היו אמורים להגיע נציגים של משרד הביטחון והביטוח הלאומי לדבר על הנוסח שיהיה על המצבות", מדגיש שלום את מורכבות הסיטואציה.

"כשהגיעו אמרתי להם: יש פה ילדה שמחכה ליום הולדת, אז אני יושבת איתכם ועוטפת במקביל חבילה עוברת", משחזרת אסתי. "ישבתי איתם והדבקתי עטיפה עטיפה עם דפי עיתונים, ובמקביל דנו במצבות של הילדים שלי".

זו סיטואציה סוריאליסטית. לגמרי. אבל אלו החיים. באיזשהו שלב רחל הגיעה ושחררה אותנו לטובת עניין המצבות. אחר כך המשכנו עם חגיגת יום ההולדת לבת, וכשנגמרה המסיבה והחברות הלכו סגרת את הדלת, נפלתי על הספה ופשוט התייפחתי בבכי". עם דמעות בעיניים כתבה אסתי באותם רגעים פוסט מלא געגוע ליום ההולדת של יגל שאיננו. "כתבתי מוזל טוב לילד שתמיד יישאר בן רגע לעשרים. שם כבר התפרקתי. אין לי הרבה רגעים של התפרקות כזאת, אבל זה היה רגע כזה", היא

"אנחנו מודעים לזכות העצומה שכהורים קיבלנו כאלה נשמות גדולות". הלל ויגל יניב הי"ד

ולמרות הכול הוא קם מעפר בגבורה עילאית. אז אם הוא שנוטר לבד בעולם קם, מי אני שלא אקום?!" היא תוהה.

"המחשבה שמחזיקה אותי", מוסיף שלום, "היא ששום דבר לא מובן מאליו. העובדה שקיבלנו את שני ההילומים האלה ל־22 שנה זה לא מובן מאליו. בשום אופן לא הייתי אומר לקב"ה: אל תביא לי את צער הפרידה מהם ונוותר עליהם מראש. נכון, זה צער נוראי שאי אפשר לתאר, אבל עדיין נתת לנו אותם בהשאלה לזמן קצוב ואנחנו מודים על כך, גם אם זה כולל צער אדיר. אנחנו כואבים ובוכים, אבל יחד עם זאת מודעים לזכות העצומה שכהורים קיבלנו כאלה נשמות גדולות", הוא משתתק.

"הכול נורא טרי. אנחנו עדיין לא באמת קולטים", אסתי מנסה להסביר את שלבי העיכול וההפנמה של האסון הכבד. "זה ברמה שהיום חזרתי מהעבודה וראיתי רכב אספנות מיוחד בצד הדרך. מיד חשבתי 'אני חייבת לצלם את זה ליגל'. זה היה באינסטינקט שלי. או כשישבתי בפורים בישיבה בקריית שמונה תפסתי את עצמי חושבת שאני צריכה לשאול את הלל משהו. זה כל הזמן צץ ועולה. הם עוד פה. אני כן יכולה להגיד שזה שאני עם עסק עצמאי והאחריות מוטלת עליי זה מחייב אותי לקום, כי אני מבינה שאני פשוט חייבת. באותה מידה אני חייבת לקום בשביל הילדים שלנו".

משחק החבילה ודיון על מצבות

האחריות והדאגה לשלושת הילדים הנותרים שבבית, מסבירה אסתי, מאלצים אותם כהורים להמשיך לתפקד גם בשעות של כאב: "לבת שלי היה יום הולדת תשע בכ"ח בשבט, ויצא שלא הספקנו לערוך לה מסיבה אז בשבעה היה משבר רציני איתה, שעוד לא חגגנו לה. הבטחנו לה מסיבה אחרי השבעה".

מסתכלת על הריפוד שבדרך וזה משמעותי לי. אני מודה לה' שהוא עוזר לי להתמודד איכשהו עם הנורא מכול".

הקב"ה מדבר איתכם, אבל הוא גם זה שגזר את הגזרה.

"כשחזרנו מהלוויה שרנו מזמור לדוד", משיב שלום, "ואומרים במזמור הזה 'שבטך ומשענתך המה ינחמוני'. השבט והמשענת הם ממנו. שבט זה המכה האדירה שחטפנו. מצד שני, שבט יכול להיות גם השבטיות, המשפחתיות שמביאה איתה מעט נחמה".

אסתי אומרת: "חטפנו מכה קשה מאוד. מותר לכעוס, לבכות ולהצטער, אבל בשבעה היה כאן דוד חטואל. לו לא היה בשביל מי לקום בבוקר,

וכולם לא נתנו תשובה ברורה". ואז הגיעה הדפיקה הנוראה בדלת ולבית נכנס צוות צח". "הסתכלתי עליהם ושאלתי: חיים? והם ענו: פצועים אנוש. לא היה לי דם בגוף. התיישבתי על הספה עם ספר תהילים כדי להתפלל לרפואתם, אבל הרגשתי שאין כבר טעם והנחתי את הספר. אני אמא. הרגשתי את האסון בתוכי. פשוט ידעתי".

משם הובילו ההורים לבית החולים בילינסון שבפתח תקווה. "בנסיעה חשבתי לעצמי שקרה לנו אירוע נורא", משחזר שלום את רגעי האימה בדרך לבית החולים. "הסתכלנו הרבה זה על זה, בלי מילים. באיזשהו שלב אסתי לחשה לי 'שלום, הם לא פצועים. צריך להתכונן ללוויות'. דיברנו בינינו בשקט. כשהגענו לבית החולים ראיתי את הפרצופים חמורי הסבר של כולם. הכניסו אותנו לחדר ואף אחד לא דיבר. היה שקט נוראי. הושיבו אותנו על המיטה ונכנסו עובדת סוציאלית ורופא לחדר".

"מיד שאלתי: מישהו חי? והרופא הניד בראשו ואמר: לצערי לא", מספרת אסתי. "פרצנו בבכי. זה רגע נורא להורה".

השבוע התקיים טקס הנחת תפילין לבנם צור. באותו היום במקורות מצמררת חל גם יום השלושים לבנים ונערכה אזכרה ועלייה לקבר. "יותר מזה, בד' באייר, יום הויכוח לחללי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה, יום הויכוח הראשון לבנים, יחול גם תאריך בר המצווה של צור. הכול מעורבב בהכול", נאנחת אסתי ושלוש מוסיף: "פרשת השבוע של בר המצווה של צור היא ז'יהי אחרי מות שני בני אהרן". הקב"ה מדבר איתנו בלי הפסקה", הוא אומר בהתפעלות.

"זו תפיסת העולם שלי באופן כללי", מציינת אסתי. "חטפנו אסון ענקי, אבל בתוך האסון יש סימנים מהקב"ה. בשבעה הגיע נחם אותנו צמח הירשפלד, ששכל את הבן שלו במרכז הרב והיה המוהל של יגל. הוא אמר לנו: הקב"ה כל הזמן שולח סימנים, וככל שאתם רואים אותם יותר - כך הוא ישלח יותר, וזה באמת ככה. אני יותר שכלתנית באופי שלי, אבל דווקא הסימנים הקטנים האלה מאוד מדברים אליי. חטפנו סטירת לחי ענקית מהקב"ה. אבל יחד עם זה, אנחנו מנסים למצוא את החסדים הקטנים. למשל שזכינו שהייתה לנו שבת משפחתית מיוחדת לפני הרצח ושהיה שיח טוב עם הבנים. כל הדברים האלה הם חסדים מהקב"ה. הקב"ה כל הזמן מרפד. אני

"שלא תחשבי שהיו פה איזה למדנים מלידה. הם עמלו על זה. שניהם היו מאובחנים עם בעיות קשב וריכוז. כשהלל יצא לקורס סגנים והיו הרבה לימודים עיוניים, הוא לקח ריטלין. גם בחזרה לישיבה הוא לקח איתו ריטלין, כי השב שאולי יצטרך לפחות בהתחלה עד שייכנס למסלול. יגל כל הזמן היה אומר 'יאללה, מה אתם מוותרים לעצמכם'. הוא נלחם בכוחות עצמו, גם כשלא היה לו פשוט בכלל"

"פרשת בר המצווה של צור היא 'אחרי מות שני בני אהרן'. הקב"ה מדבר איתנו בלי הפסקה". הנחת תפילין לאח צור יניב ביום השלושים לרצח

מקימי מוציאה משפחות

קמחא דפסחא

תורמים באמצעות מקימי

תרמו עכשיו | *2835 | www.mekimi.org.il

בהמלצת רבני הציונות הדתית (לפי סדר א-ב):
 הרב שלמה אבינר שליט"א | הרב שמואל אליהו שליט"א
 הרב יעקב אריאל שליט"א | הרב חיים דרוקמן זצ"ל
 הרב צפניה דרורי שליט"א | הרב שאר ישוב כהן זצ"ל
 הרב זלמן ברוך מלמד שליט"א | הרב גדעון פרל זצ"ל
 הרב יעקב שפירא שליט"א | הרב יובל שרלו שליט"א

ע.ר. 580529303 | התרומה מוכרת לצרכי מס לפי סעיף 46
 עמותת חסד לזכרם של הרב מנחם ליבמן זצ"ל ובנו הקדוש שניאור שלמה הי"ד

אומרת וקולה נשנק.
בלילה שלקראת הלוויה עוד נסוב דיון קשה אודות מקום קבורתם של הבנים. לאחר התעקשות ההורים ובאישור חריג אושר שייקברו זה לצד בחלקה הצבאית בהר הרצל.

"אמרו לנו שהלל זכאי להיקבר בהר הרצל, אבל יגל היה רק מועמד לשירות ביטחון ועל פי החוק לא זכאי להיקבר בהר", מתאר שלום את הקונפליקט הקשה. "כבר היה אחרי חצות כשהגיעו אלינו נציגים של הצבא והציעו כל מיני אופציות אחרות לבתי עלמין".

"הבהרתי להם שאני רוצה את שניהם אחד ליד השני", אומרת אסתי, אם הבנים. "אמרת: אתם מבקשים ממני לעשות משפט שלמה. אחד זכאי להיקבר בהר הרצל ואחד לא - אז מה עליי לעשות? להפריד ביניהם? או אולי לוותר על הכבוד שמגיע לאחד בשביל השני? מה אתם רוצים שאעשה?" היא זעקה. "הם הקשיבו למצוקה שלנו וביקשו לעשות כמה טלפונים, ובשתיים בלילה הם חזרו והודיעו שהלוויה תהיה בהר הרצל". שלום מבקש לציין כי הגורמים הרלוונטיים היו קשובים לאורך כל הדרך: "הם היו כל כך רגישים. רק מילים טובות יש לי עליהם". ואסתי, שהיא בתם של הרב שבת ומרם נאומברג, ממגורשי גוש קטיף, מוסיפה: "נפגשנו עם היעילות של צה"ל בגירוש מגוש קטיף, ונפגשנו עם היעילות של צה"ל לטובה במקרה הנורא הזה".

מאז רצח הבנים היו שני פיגועי ירי נוספים באותו הציר בכפר הפלשתיני חווארה. פיגועים שבאורח נס לא גבו חיי אדם, אבל התחושות הקשות בכל פעם מחדש עם הידיעה על פיגוע נוסף באזור מטלטלות את ההורים האבלים. "אנחנו כאובים ומתוסכלים", משתף שלום בתחושות הקשות. "אנחנו שילמנו מחיר כבד מנשוא של בנים שלא ישובו, והמציאות הזאת של ירי שרודף ירי ופיגוע שרודף פיגוע לא נפסקת. פיגוע ירי שלישי בחווארה ועבר בקושי חודש מאז שהקרבונו את הבנים שלנו. אנחנו מתקשים להבין למה האדמה לא רועדת? איך עולם כמנהגו נוהג?" הוא מתקשה להשלים עם חוסר מענה ביטחוני ראוי למצב.

השבוע שיגרו בני הזוג יניב מכתב לשר הביטחון יואב גלנט (שפוטר בינתיים), ובו דרשו את התערבותו המיידית להשבת הביטחון באזור: "אתה שר הביטחון ואנחנו רוצים ביטחון", דרשו במכתב. "אנחנו מבקשים ממך להתעורר ולהתעסק בחיים עצמם כדי ששוב לא יהיה מאוחר מדי. חווארה הוא כפר מוצחים ושם צריך לעשות רפורמה ביטחונית - זה בידיים שלך", כתבו.

ההודעה הראשונה: איך אפשר לעזור?

בני הזוג אסתי ושלום יניב קבעו את ביתם ביישוב הר ברכה שבשומרון לפני 23 שנים. אסתי בת 43, מפתחת תוכניות לימודיות לבתי ספר, ובעלה שלום בן 44, מורה שילוב וראש תחום נוער בהר ברכה.

הלל הי"ד היה תלמיד ישיבת ההסדר בקריית שמונה, שירת בצבא כלוחם ימי בתפקיד סגן מפקד ספינת דבורה בבסיס חיל הים באשדוד. הלל סיים את שירותו הצבאי כשבע בלבד לפני הפיגוע. כמה שבועות לפני מותו הוחלט להעניק לו תואר מצטיין קורס. בני משפחתו הגיעו לטקס המרגש שהתקיים לאחר הרצח, והוריו קיבלו ממפקד בסיס אשדוד אלוף משנה אלי סוחוליצקי את התעודה בשם הבן. ביום הרצח היה הלל בדרכו חזרה לישיבת ההסדר בקריית שמונה. יגל

היה תלמיד ישיבת ההסדר בגבעת אולגה ובימים אלו אמור היה להתכונן לקראת גיוסו לתפקיד קרבי בצה"ל. "הם נרצחו בדרך לשיבות שלהם", שבה ואומרת אימם. "כמה לב היה לשניהם, כמה רגישות ולזולת. כל מי שהיה צריך עזרה ידע לפנות אליהם".

תוכלו לשתף אותנו מי הם היו?

אסתי: "אני יכולה להגיד שהם לא היו מושלמים, אבל הקב"ה לקח אותם כשהם היו מאוד שלמים ובמקום מאוד טוב. במקום של עבודה עצמית, במקום של להקשיב ולהיבנות. הם ידעו שיש להם עוד דרך, אבל הם כבר קיבלו צורה. באמת זכינו לראות אותם בטוב", היא אומרת וקולה רועד. "מה שמאוד התחדד לי בשבעה, זה שהם אומנם היו מאוד שונים אבל מאוד דומים. בדיונים בין החברה יגל היה משכנע כשהוא ממים עם הלב והלל היה משכנע בעוז ובמילים חזקות. שניהם גם מאוד אהבו לעזור. יגל היה מתנדב בארגון ידידים, הוא עזר בשקט שלו למי שצריך, והלל היה עוזר ומנהל את כולם. זה היה מדהים לראות שבעצם כמה שהם נראו שונים, הם היו דומים ופשוט פעלו ממקום אחר בנפש".

ההורים מתארים בנים צעירים מלאי חיים. "הם שתו את החיים בקשית. הם טרפו את העולם. כשאנחנו משחזרים אחרונות את השעות האחרונות ואת הפרידה מהם, אני יכולה להיגרר למחשבה שאולי לא נפרדתי מספיק יפה לפני שהם יצאו בפעם האחרונה, אבל כשאני מסתכלת אחורה אני אומרת: באמת אפשרנו להם ילדות ובגרות מאושרת ומצמיחה ושניהם גם גידלו אותנו כהורים וכבני אדם", היא מדגישה. "לא היה להם פשוט בישיבה התיכונית בכל מיני מובנים, והם גידלו אותנו כהורים".

"לשניהם היו שאיפות גבוהות ושניהם היו מחוברים לעולם התורה", מדגיש שלום. "זהם היו חרוצים נורא. לא פחדו מעבודה קשה". "הם לא פחדו מעבודה קשה, אבל גם ידעו לקום מאוחר בבוקר, כמו מתבגרים רגילים", היא מוסיפת. "שלא תחשבי שהיו פה איזה למדנים מלידה. הם עמלו על זה. הם לא ויתרו לעצמם. שניהם היו מאובחנים עם בעיות קשב וריכוז. הלל כל פעם שהרגיש שהוא צריך - לקח ריטלין. כשהוא יצא לקורס סגנים והיו הרבה לימודים עיוניים, הוא לקח ריטלין. גם בחזרה לישיבה מהשירות הצבאי הוא לקח איתו ריטלין, כי חשב שאולי הוא יצטרך לפחות בהתחלה עד שייכנס למסלול. יגל כל הזמן היה אומר 'אללה, מה אתם מוותרים לעצמכם. מה אתם הולכים לפתרון הקל'. יגל נלחם בכוחות עצמו, גם כשלא היה לו פשוט בכלל".

אחרי השבעה מצאו ההורים בין החפצים של יגל פתק אישי קטן, שריגש אותם באופן מיוחד. וכך כתב בערב ראש השנה האחרון: "איפה אני רואה את עצמי עוד שנה מהיום", כתב בכתב ידו, "לפתוח מוסך קטן בגבעה המערבית, לסיים מסכת, לחזור לכושר, לכבד יותר ת'משפחה, להישאר עם הנזקיה כמה שיותר... להתנדב יותר". את הפתק שמצאו הם שומרים מכל משמר, דרישת שלום חמה מהבן האהוב.

"זה פתק שיגל כתב לעצמו לקראת השנה החדשה. זה מלמד המון על איפה הוא היה ומה היו השאיפות שלו. הוא שתמיד נרתם לעזור והתנדב בידידים, דורש מעצמו להתנדב יותר", אומר שלום בהערכה ובגעגוע. "זה מתכתב עם מה שכבר ידענו עליהם", אומרת אסתי. "בשבעה הרב של שיעור א' של הלל אמר שההודעה הראשונה שלו הייתה: הרב, צריך את העזרה שלי? והוא כתב

"אנחנו כאובים ומתוסכלים. אנחנו שילמנו מחיר כבד מנשוא של בנים שלא ישובו, והמציאות הזאת של ירי שרודף ירי ופיגוע שרודף פיגוע לא נפסקת. בחווארה ועבר בקושי חודש מאז שהקרבונו את הבנים שלנו. אנחנו מתקשים להבין למה האדמה לא רועדת, איך עולם כמנהגו נוהג?"

את זה גם בקבוצה של הישיבה. ועוד מישהו הראה שיגל כתב: צריך עזרה שלי במשהו? זו ההודעה הראשונה שפותחת את ההתכתבויות איתם". את השבעה סיימו אסתי ושלום עמוסי סיפורים על הבנים שגידלו לתפארת. "היו כל כך הרבה אנשים עם כל כך הרבה סיפורים. למה על חופשת לידה לתאומים מקבלים הארכה, ולשבת שבעה על שני בנים זה שבעה ימים? אנחנו עדיין צריכים לעכל את הכול".

"היינו שלישייה, אבא ושני הגדולים"

החלל שנפער אצל משפחת יניב הוא עצום, והוא מורגש ביתר שאת דווקא בימים אלו

שלקראת ליל הסדר. במוצאי שבת שלפני הרצח עוד הספיקו שלום והבנים לקנות בגדים חדשים לכבוד החג. "שמנו את השקית עם הבגדים החדשים בארון. זה מכאיב מדי", לוחש שלום. "זה ממחיש את האין. היינו סוג של שלישייה, אבא ושני הבנים הגדולים. יחד לבית הכנסת, יחד לבנות את הסוכה, יחד לעבוד בגינה. כל הדברים האלה פתאום אינם", הוא משתנק.

החסר של הבנים לבית יניב בולט גם בקרב החברים מהיישוב, בשכבת התלמידים מכיתה י"ב ועד לתלמידי שיעור ד'. במסגרת תפקידם של הזוג יניב כרכזי נוער בנים ביישוב, הפך ביתם ברבות השנים לכתובת מועדפת לצעירים. "אנחנו אחראים על הנוער הבוגר ביישוב והחבורה הזאת נמצאת פה כל הזמן כמעט", אומרת אסתי בגאווה. "הם כמו עוד ילדים שלנו. הם לא צריכים בכלל לשאול אותי איפה החלבי או איפה הבשרי. הם יודעים איפה הסירים ואיפה הכול. זה ברמה שגם כשהלל או יגל לא היו בבית, הם יכלו לשאול: בא לנו שקשוקה, מתאים שנבוא? הם לגמרי מרגישים בבית".

הקשר עם הנוער כל כך חזק, שבבוקר יום הלוויה הזמינו הזוג יניב את החברים הקרובים של הבנים אליהם הביתה: "ביום שני בבוקר, כשהמשפחה שלנו הייתה מכונסת בבית לפני ההלוויה, פתאום אמרתי לשלום: גם החברה שלנו איבדו אחים. חייבים להביא אותם לפה. קראנו להם לבוא אלינו. זו הייתה הפעם הראשונה שהרגשתי את הקושי בלא לחבק אותם. הכאב הוא כל כך משותף. אנחנו משפחה אחת". בשבת האחרונה ארגנו אסתי ושלום שבת מיוחדת לכל הנוער. "יצאנו יחד לשבת התחזקות. קראנו לשבת שבת חוסן ושבת חוסר, וזה היה מרומם. יש לנו נוער נפלא".

רבים קשרו את המקרה של משפחת פלאי, ששכלה את שני האחים אשר־מנחם ויעקב־ישראל הי"ד בפיגוע דריסה בירושלים, לרצח של שני האחים יגל־יעקב והלל־מנחם הי"ד למשפחת יניב. שלום רואה ברצח שני זוגות האחים מסר ברור: "אני רואה פה שהקב"ה מכוון אותנו להבין שכולנו אחים. כולנו רקמה אנושית אחת, כולנו משפחה אחת גדולה. זה לא משנה הצבע של הכיפה וזה לא משנה צבע השיער - כולנו אחים". ●

"גם הם איבדו אחים, אנחנו משפחה אחת". ההורים בסוף שבת עם הנוער הבוגר בהר ברכה, אחרי הרצח

מעמד כיסופים ותירגול קרבן פסח למרגלות הר הבית

יום ראשון, י"א בניסן תשפ"ג, (2.4.23), 16:00, ברחבת שער האשפות

תירגול חי של כהנים במעמד רבנים וראשי ישיבות
זבח חג הפסח, הדלקת המנורה, עבודת הכהנים בבגדי כהונה
אמירת ההלל, שירת הלווים, הולכה וזריקה, הקטרת הקטורת
העלאת אימורים על המזבח, צלי אש על קרבו וכרעיו

תירגולי הכיסופים לעבודת המקדש מתקיימים בעידוד וברכת גדולי הרבנים
הרב נחום אליעזר רבינוביץ והרב זלמן נחמיה גולדברג זצ"ל ובהשתתפות הרב דוב ליאור,
הרב אריה שטרן, הרב יעקב מדין, הרב ישראל אריאל, הרב שמואל אליהו, הרב שבתאי
רפפורט, הרב בניהו ברונה, הרב אורי שרקי, הרב מנחם ברונשטיין ורבנים רבים נוספים
משתתפי המעמדים. (צפו בהם בדף תירגול קרבן הפסח בטיקצ'אק).

מטה
ארגוני
המקדש

לפרטים: מטה ארגוני המקדש 054-5720066

לתמיכה, להבעת כיסופים ורכישת מנוי של כזית בקרבן פסח
כנסו לטיקצ'אק "מנוי קרבן פסח תשפ"ג"

התחלה// לפני 53 שנה בירושלים. הבכור מתוך שלושה אחים.

אבא// פנחס אביבי (76), שימש דיפלומט ושגריר במשך 51 שנה. "היה שגריר ישראל בקולומביה, צ'ילה וטורקיה ומשנה למנכ"ל משרד החוץ. אבא דיפלומט מקצועי, עם יכולת בין-אישית יוצאת דופן. למדתי ממנו חריצות, אהבת הארץ וניהול שמבוסס על יחסי אנוש טובים. בכל דבר שנגע - הצליח".

אמא// מודלן (75). ילידת בולגריה שעלתה לארץ ערב הקמת המדינה היישר לירושלים. "אמא משרה ביטחון על כולם. היא הכוח המניע שאיפשר לאבא להצליח בעשייה שלו. אישה חזקה, מוכשרת ודומיננטית. העוגן המשפחתי. מארחת מעולה ובשלנית בחסד".

ירושלמי על מלא// בן למשפחה ירושלמית שורשית המתגוררת בירושלים מזה 15 דורות. "ירושלים היא כור מחצבתי. אני בן למשפחה שגורשה מספרד והגיעה לעיר העתיקה בירושלים ובהמשך עברו אל מחוץ לחומות. גם המשפחה של אמא שעלתה לארץ קבעה את ביתה בירושלים, כך שאני ירושלמי על מלא".

מסורת// גדל במשפחה לא דתית, אבל עם כבוד לספר הספרים ולתולדות ישראל. "גדלתי עם תודעה לאומית יהודית חזקה. במשפחה שלי ציטטו מהתנ"ך ותמיד היה ברור שהצינונות נשענות על היותנו יהודים. גם במהלך השנים שהיינו בשליחות בעולם, האווירה המיוחדת בקהילות היהודיות והבקיורים עם אבא בבתי הכנסת חיזקו אצלי את הזהות".

יהודי נודד// את רוב שנות ילדותו העביר בחו"ל בעקבות השליחויות של אביו. "נולדתי בישראל. בשנתיים וחצי הראשונות בחיי היינו בשליחות ברומא. בגלל הקריירה של אבא, עד גיל 18 בפועל גרתי בישראל בערך שלוש שנים". כתוצאה מכך שילדותו עברה עליו בנדודים ממדינה למדינה, הוא דובר לא פחות מחמש שפות.

רומא// את חייו החל ברומא. "בתור ילד קטן למדתי איטלקית. גדלתי על פיצות ופסטות, אוכל שאני אוהב עד היום". בגיל שנתיים וחצי עברה המשפחה לשליחות הבאה - באפריקה.

חוף השנהב// גרנו בחוף השנהב באזור מגורים ישראלי סגור. הגן היה בתוך המתחם והגננות היו אמא שלי ודודה שלי, שגם גרה שם באותן שנים. שם למדתי צרפתית ונחשפתי לתרבות אחרת לגמרי".

מעצב זהות// "כילד אי אפשר להישאר אדיש לאורח חיים דינמי כזה ולמעברים התכופים ממדינה למדינה. אנשים שגדלו כמוני - או שהלכו לכיוון של התבוללות ומחיקה ואובדן זהות, או להפך, לעיצוב והתחזקות בזהות שלך. אני מגיע ממשפחה מאוד ציונית שורשית וחוויות הילדות שלי חידדו אצלי את הזהות".

צ'ילה// בתקופת מלחמת יום הכיפורים שבה המשפחה לישראל לתקופה של שנה וחצי ומשם לאתגר הבא, צ'ילה. "אני מוצא את עצמי נוחת עם אבא בצ'ילה, מדינה עם משטר צבאי וחיילים בכל מקום".

לבד בעולם// לאורך שנות ילדותו בחו"ל התחנך בבתי ספר בין-לאומיים. "רשמנו אותי לבית הספר האמריקני 'קן הנשרים'. בית ספר באנגלית במדינה דוברת ספרדית, ואבא שעסוק בעניינים שלו משאיר אותי, ילד בן שבע, לבד בבית הספר החדש.

צילום: שלומי יוסף

תא"ל במיל' אמיר אביבי

53

נשוי לענת ואב לארבעה

תושב קיסריה

יו"ר ומייסד תנועת הביטחוניסטים

והייתי צריך להתרגל לבד לשפה חדשה ולתרבות אחרת ממה שהכרתי. החודשיים הראשונים בצבא היו לא פשוטים, אבל היכולת שרכשתי בילדות להסתגל לשינויים עזרה לי".

לפקד// "ידעתי שאני רוצה להיות קצין וממש לא תכננתי לעשות קריירה צבאית. אבל מהרגע הראשון לפיקוד התרגשתי מהיכולת להנהיג, לחנך ולהוביל אנשים קדימה". לאורך שירותו הוביל בשלל תפקידים בכירים, ובהם סגן מבקר מערכת הביטחון, ראש לשכת הרמטכ"ל, סגן מפקד אוגדת עזה, מפקד חטיבת שגיא, מפקד גדוד 605 ומפקד בית הספר להנדסה קרבית. את שירותו הצבאי סיים בדרגת תא"ל, כשנאחזריו קריירה צבאית של שלושה עשורים. בנוסף לכך הוא בעל תואר ראשון ושני במדעי המדינה ותואר שני נוסף במנהל עסקים.

החצי השני// ענת (51), נישואין פרק ב', מזה 17 שנה. קצינה במילואים, בוגרת תואר ראשון בכלכלה ובספרות אנגלית ובעלת תואר שני במנהל עסקים. עבדה שנים רבות בתעשייה ובהמשך כעיתונאית בתחום שוק ההון. כיום היא נהגת אמבולנס וחובשת בכירה במד"א. "ענת היא החברה הכי טובה שלי בלב ובנפש. השותפה לעשייה ואהבת חיי".

הנחת// ארבעה. הבכורה אריאל בת 27, אופק בן 24, ניר בן 13 ונעמה בת תשע. "הם אושר צרוף. פינה של שקט בתוך ההמולה של העשייה הציבורית

שוב איטליה// ברומא סיים בגרות בריטית בתיכון אנגלי בינלאומי. "הבגרויות שם שונות מישראל, כשלמעשה עד כיתה י' משלימים את מבחני הבגרות ובכיתות הבאות בוחרים שלושה מקצועות שלומדים ביסודיות. ואני מגיע לשם בכיתה י' וצריך להספיק להשלים הכול בשנה אחת. זה היה בהחלט מאתגר. הגעתי לתיכון שיש בו תלמידים שלומדים יחד מכיתה א', והשתלבותי".

אני ניצחתי// עד כדי כך הפך לחלק מהחבורה בתיכון, שבכיתה י"ב נבחר לתפקיד הנכסף - ראש בית. "אני חושב שזה היה ניצחון מבחינתי. העובדה שהגעתי רק בכיתה י' והפכתי לדמות מקובלת ודומיננטית חברתית, ועוד שאני ישראלי ויהודי - נבעה מכך שהייתי גאה במי שאני ובמה שאני מייצג. זה הקרין החוצה בעוצמה ואנשים העריכו את זה. משם למדתי שאם אתה רוצה שיעריכו אותך - תעריך את עצמך. זה לקח שהוא חשוב גם לנו כעם".

מוזיקה// בילדותו עסק רבות במוזיקה קלאסית. ניגן בפסנתר ובקלרינט והלחין יצירות קלאסיות. "מצד אחד הייתי מאוד חברותי, משקיע בספורט וסוג של מנהיג, ובאותו זמן מנגן מוזיקה קלאסית, מלחין והולך לקונצרטים".

חייל בודד// בצה"ל החל את שירותו כחייל בודד. "מחליפות ועניבות פרפר בקוקטיילים וקונצרטים נחתי ישר לעולם הצבאי". ההתחלה בהחלט הייתה קשה. "המשפחה שלי נשארה ברומא

אני זוכר את עצמי מסתכל ימינה ושמאלה ולא מבין כלום. הרגשתי אבוד ופרצתי בבכי. זה היה אירוע טראומטי בטירוף. הלם מוחלט".

מכונן// "הרגעים המטלטלים היו נקודה חשובה בעיצוב האישיות שלי. דווקא בגלל המשבריות שהייתה באירוע הזה בשבילי - מאותו יום למדתי להסתגל למצבים משתנים. עברתי תהליך פנימי שמפה והלאה איפה שלא אהיה - אני מסתדר בכל מצב ומתייחס לכל אתגר כהזדמנות. משם זה כבר הפך לדג"א שלי".

ארגנטינה// אחרי שנתיים בצ'ילה הגיע האתגר הבא - השליחות בארגנטינה. "בארגנטינה של שנת 1978 היה משטר צבאי. הייתה שם קהילה יהודית גדולה שחיה בזמן של המון חטיפות והיעלמויות. למדתי בבית ספר ישראלי שהיה מוקף חומה ונראה יותר כמו כלא. נסענו באוטובוס ממוגן והיו מאבטחים חמושים במקלעים. מצד שני, האנשים היו שמחים וחמים והנופים היו מדהימים".

חוזרים// בשנת בר המצווה חזר עם משפחתו ארצה והשתלב מחדש בחברה ובבית הספר בירושלים. "היה לי מאוד נחמד, אבל כשרק התחלתי להסתגל לחברים ולאווירה בארץ, כבר הציעו לאבא שליחות חדשה. אבא שאל אותי מה דעתי בעניין ואני, בלי למצמץ, לא חשבתי פעמיים ואמרתי יאללה לך על זה". כך יצא לשליחות במדינה שבה בילה את שנות חייו הראשונות.

במגרש הביתי

בוקר טוב

קם בין חמש לשש וחצי בבוקר. "אוהב את השעות המוקדמות של הבוקר. אין לי סדר יום קבוע ואין יום אחד שדומה למשנהו. תלוי בלו"ז שלי שעמוס בהרצאות, פגישות, תקשורת והמון נסיעות לקהילות יהודיות בחו"ל". לישון הולך בסביבות אחת עשרה בלילה.

השבת שלי

"יום למשפחה ולניקוי ראש. יום של טעינה מחדש".

פלייליסט

"שילוב של מוזיקה קלאסית ומוזיקה ארץ-ישראלית".

צלות לופת

יהודה המכבי. "דמות נערצת. החלום שלי הוא להיות בתדרוך לקרב של יהודה המכבי. היה בו שילוב של כריזמה, חיבור למורשת, עמוד שדרה איתן, כישרון צבאי ויכולת להניע אנשים לפעולה. דוגמה לאיך אני מצפה מיהודי להיות".

השאלה

"כשיגיע תורי להיפרד מהעולם שאדע שקיימת מדינה עם פוטנציאל נצחי. זו משימת חיי".

לפליז אותי

"להיות מדינה שתלויה על בלימה".

בשאלה גל

"זאת משימת חיים מבחינתי, ליצור גוף מרכזי שילווה וסייע לעם ישראל בבסיס התהליך הביטחוני-לאומי שלו".

והתקשורתית".

הביטחוניסטים // לפני שלוש שנים יום והקים את תנועת הביטחוניסטים, שהפכה לאחד הגופים המשפיעים בישראל בכל הקשור לשיח ביטחוני-לאומי. "תוכנית ההתנתקות הייתה קו פרשת המים מבחינתי, והבנתי שצריך גוף שיהיה גורם משפיע בקבלת ההחלטות ובעיצוב התודעה הביטחונית-לאומית".

קול גדול // התנועה מונה כ-17 אלף חברים, אלפי קצינים במילואים, מפקדים, לוחמים לשעבר וציבור רחב, "לכולם חשוב ביטחון ישראל". התנועה משמיעה קול ופועלת בסוגיות הבערות וביניהן החלת הריבונות בבקעת הירדן ובהתיישבות בכללה, הפקת לקחים מאירועי שומרי החומות, הקמת משמר לאומי, הסכם הגז עם ירדן ועוד.

רק בגלל הרוח // "המטרה העיקרית של הביטחוניסטים היא להיות שומר הסף הציבורי בכל מה שקשור לביטחון הלאומי של המדינה, במבט של דורות קדימה. המשימה היא לבנות תנועה שתבטיח את ביטחון ישראל לטווח הארוך. ביטחון לאומי הוא קודם כול חיבור לערכים הלאומיים שלנו. בלי רוח וחיבור עמוק למסורת ולשורשים שלנו כעם - שום טנק או מטוס לא יעזור".

אם זה לא היה המסלול // "בוודאי הייתי עוסק במוזיקה".

קרן אריאל

התוכנית להכשרת יועצות הלכה
מדרשת נשמת

נשמת • NISHMAT
אגף יועצות ההלכה
ע"ש מלדה קושיצקי

נפתח להלכה למחזור י"ד הדרשמה

שייפתח אי"ה באלול תשפ"ג

התוכנית מכשירה יועצות הלכה
הנותנות מענה נשי-הלכתי בהלכות נידה.

התוכנית כוללת לימוד מעמיק של ההלכה ממקורותיה (גמרא, ראשונים, אחרונים), היכרות עם עולם הפסיקה הלכה למעשה ומערך לימודי השלמה והעשרה בתחומי רפואה, זוגיות ומיניות.

משך התוכנית:

יומיים בשבוע במשך שנתיים,
ולאחריהן תקופת הכשרה מעשית

אם את מסורה להלכה בכלל ולטהרת המשפחה בפרט, אם יש לך רקע בלימוד גמרא ואם את רוצה להיות כתובת נשית-הלכתית עבור נשים וזוגות

הירשמי עכשיו!

הרשמה ומידע נוסף באתר יועצות ההלכה של נשמת:

www.yoatzot.org

לשאלות ולפרטים נוספים:

02-6404333 (ענת)

יועצות הלכה – אתך להלכה ולמעשה!
בקו הפתוח, באתרי האינטרנט, מלוות הפוריות ובקהילה.

מגוון הרצאות,
שיעורים וימי עיון

יועצות הלכה
מלוות פוריות

אתר הלכה ובריאות האישה
עברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

הקו הפתוח לנשים
ע"ש מלדה קושיצקי

חנה קטון
chanakatan@gmail.com

נפש שמחה בגוף בריא

החלמה מול הזריחה. נפש שמחה חשובה מאוד להחלמה, בוודאי אצל ילדים. בגן החושים הסמוך למחלקת הילדים בשיבא נחשפים הילדים לגירוי של כל חמשת החושים, וזה מסייע להם להחלים מניתוחים, מזיהומים וממחלות נוספות. הגן הוקם בהשראתו של פסיכולוג חברתי שערך ניסוי שבו עבר יחד עם צוותו על תיקים רפואיים של מטופלים שהחלימו מניתוח בכים המרה בבית חולים בפנסילבניה. הוא מצא שחולים ששכבו בסמוך לחלון הפונה לעצים ולצמחייה החלימו מוקדם יותר, נזקקו לכמות קטנה יותר של משככי כאבים וגם סבלו פחות מסיבוכים אחרי הניתוח, ביחס לחולים שמבעד לחלונם נשקף קיר לבנים פשוט ומשעמם. בהמשך עומד לקום בשיבא גם גן זריחה - גן עם פינות של שקט המוארות בצבעי הזריחה: צהוב, ורוד, אדום וסגול. יהיו בו גם מפל מים ופינות ישיבה רבות.

כעת ברור מעל לכל ספק שקיים קשר בל יינתק בין הגוף לנפש בתהליכי ההחלמה. אווירה נינוחה מבחינה גופנית ורגשית משפיעה לטווח הארוך. ואם הדבר נכון אצל מבוגרים, הוא נכון שבעתיים אצל תינוקות, כפי שהוכח מחקרית לגבי פגים לאחר שחרורם מהפגייה. הוכח כי לתקופת ההאכלה בפגייה יש השפעה ארוכת טווח על האכילה בהמשך. פגים נמצאים בסיכון יתר לקשיים בלעיסה, אכילה איטית, סירוב לאכול, השתנקויות תוך כדי אכילה ועוד. הסיבה לכך היא שלפגים יש בעיה בתיאום מנגנון הבליעה-נשימה החיוני להצלחה באכילה דרך הפה. לא פעם הם שוכחים לעצור ולנשום, ואז החוויה השלילית יכולה לגרום להפרעת אכילה עתידית. לכן חשוב לספק לפג את כמות המזון המתאימה לו וכך ליצור אצלו חווית אכילה חיובית. 'האכלה קשובה' הוא פרויקט של צוות הפגייה במרכז הרפואי הלל יפה, שמלמד הורים לפגים להיות קשובים לצורכי הפג ולשים דגש על אכילה מותאמת בכמות ובזמן. חוויה חיובית בפגייה מסייעת בהקניית הרגלי האכילה גם כשהתינוק ממשיך לגדול בביתו.

מגפה מצחיקה. אבל יש מצבים שבהם מצב הרוח מתרומם קצת מעבר למידה, ואולי גם במידה מסוכנת, עד כדי התפרצות של מגפה. לפני חמישים שנה, כך מספרים, התפרצה במדינת טנזניה שבאפריקה מגפת צחוק. שלוש תלמידות בטנגניקה פרצו בצחוק מתגלגל שהדביק את כל בית הספר שלהן. התפרצויות הצחוק נמשכו 16 ימים ברצף, ועקב כך נאלץ בית הספר להיסגר זמנית וכל התלמידות נשלחו לבתיהן. כמה מהנערות שחזרו לכפרן הדביקו את אנשי הכפר הצעירים במגפת הצחוק. יותר ממאתיים איש נדבקו, והאירוע התפשט מכפר לכפר עד שבעקבותיו נסגרו 14 בתי ספר. רק כעבור שנה וחצי פסקה המגפה סופית. מכאלף איש שנדבקו במגפה נלקחו בדיקות דם שנשלחו למעבדות בבריטניה לאיתור נגיפים או אנורמליות אחרות, אך הן לא הניבו תוצאות. האם קיים יצור כזה שנקרא מגפה פסיכולוגית? אם כן, מוטב שיהיה זה צחוק. אני משתתפת בקבוצת יוגה צחוק יומית, והאמת היא שאם אידבק במגפה, אוכל להזמין רופאת דובים ממאגר הנכדות החביבות לרפא אותי. השאלה היא אם ארצה להתרפא. ●

שלוש תלמידות בטנגניקה פרצו בצחוק מתגלגל שהדביק את כל בית הספר. כמה מהנערות הדביקו גם את אנשי כפרן במגפת הצחוק. האירוע התפשט מכפר לכפר עד שבעקבותיו נסגרו ארבעה עשר בתי ספר. מכאלף איש שנדבקו במגפה נלקחו בדיקות דם לאיתור נגיפים או אנורמליות אחרות, אך הן לא הניבו תוצאות

חינוך נפרד - לא לדתיים בלבד. בבוקר סתווי בשלהי מלחמת יום כיפור נכנסתי בהססנות לכיתה החדשה בתיכון צייטלין. המבטים של חברותי פיתו אותי לעשות אחורה פנה, אבל נשארתי. הוכנסתי לכיתה ההומנית, בלי שמישהו טרח להכיר את כישרונותי הטבעיים ואת נטיות נפשי. היה פה חוסר היגיון מוחלט. לעולה חדשה לכאורה אמור להיות קושי בהתמודדות עם טקסטים של עגנון ופרשנות של הלל וייס הרבה יותר מאשר עם נוסחאות במתמטיקה. מה עוד שמאוד אהבתי מתמטיקה, אבל המקצוע נתפס כמקצוע קשה מדי ולא רצו להעמיס עליי. כך גם מנעו ממני ללמוד שפה נוספת, שהייתה בימים ההם צרפתית, וכך החמצתי את כל הסודות המשפחתיים של בית חמי וחמותי.

ככה זה כשיש סטיגמות על עולים חדשים וגם על מקצועות לימוד ועל הפרדה מגדרית. התפלגות המגמות בתיכונים מעידה על רוב גדול של בנות במגמות ההומניות ורוב גדול של בנים במגמות הריאליות, וזה בלי שאף אחד חשב ללכת נגד האג'נדה המקובלת. והנה זה קורה: בקרוב ייפתח בית ספר חילוני נפרד לבנות בירושלים. הרעיון מבוסס על מודל שקיים במדינות רבות בכל העולם, ונקרא בלועזית Gender separate education - חינוך נפרד מגדרי. מחקרים בעולם מצביעים כבר שנים רבות על יתרונות ההפרדה המגדרית בבתי הספר בהתמודדות עם חסמים של תלמידות. למשל, שבמקצועות הגבריים כמתמטיקה הן מדשדשות בתחתית רמת ההישגים והציונים, בעוד שכאשר הן לבדן הן משיגות תוצאות טובות הרבה יותר. היוזמה הזאת מנוגדת לנומרה המקובלת היום של התעלמות מההבדלים בין המינים, אבל אם הניסיון הזה יצליח הוא יוכיח שלפעמים המציאות גוברת על אג'נדות. בכל מקרה, התעודה ההומנית הורידה לי נקודות רבות בתהליך הקבלה לבית הספר לרפואה, אך לבסוף התקבלתי למרות ההסללה.

הרופאה ושלושת הדובים. אז אני כמו זברה, הומנית שמחוברת לעולם הרוח אבל מאוד אוהבת את עולם המדע. אני אוהבת את המקצועות ההומניים, אבל זורמת לא פחות עם המקצועות הריאליים. והשילוב המנצח בעיניי הוא שילוב של גוף ונפש. אחרי ביקור במוזיאון המדע עם נכדיי, שעליו כתבתי בעבר, שם פגשנו את בית החולים לדובים, שמחתי לגלות שגם בפקולטה לרפואה בצפת ייפתח בקרוב בית חולים לדובים ליום אחד. סטודנטים לרפואה ישהו בעמדות טיפול: חדר מיון, מחלקות כירורגיה, אורתופדיה, עיניים ולב. יהיו תחנות של מד"א ויטובבו ליצנים רפואיים, כשכל זה מיועד לקרב את הילדים המטופלים במחלקות למציאות הרפואית "מהצד השני", ובעזרת הפעילות הזאת לשכך פחדים ולהגביר את האמון בין הילדים ובני משפחותיהם ובין הצוות הרפואי. הילדים יוכלו לשתף את הרופאים לעתיד בבעיה הרפואית של הדובים שנפצעו או חלו. כמו כן, הילדים יהיו בעמדה פעילה בתהליך הקבלה במיון, הבדיקה והאבחון. בסוף האירוע כל ילד יקבל תעודת בוגר בית חולים לדובים, והתקווה היא שהדבר יתרום להעלאת המורל של הילדים החולים ובני משפחותיהם.

43 סיפורים על פרקי אבות ועלינו

אחרי רב המכר "לגדול" על פרשת השבוע,
סיון רהב-מאיר עושה זאת שוב, עם מסכת אבות.

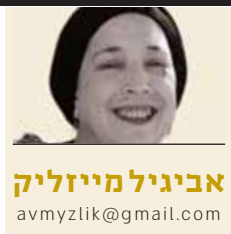
עשרות סיפורים עדכניים ומעוררי מחשבה על אוצרות
 החוכמה של כולנו, לקוראים הצעירים וגם למבוגרים.

ובסוף כל סיפור - נקודה למחשבה ולדיון.
 עוד ספר חובה למשפחה הישראלית.

ידיעות ספרים

עכשיו בחנויות
 הספרים ובאתר
www.ybook.co.il
 בהזנת קוד קופון **5959**
 ובתוספת דמי משלוח

להשיג באתר ybook, **סטטימאצקי**, **STEIMATZKY**, **צמת ספרים**, תמיד כדאי לעצור בצומת **ב-ע ברית** ובחנויות הספרים המובחרות

הרגע שבו בכיתי על אמא

פטירתה של אימי האהובה הייתה כה פתאומית וטראומטית, שהדמעות פשוט לא יצאו לי במהלך כל ימי האבל. רק חצי שנה מאוחר יותר, על במה מול נשים בעיר מודיעין, הכול התפרץ ברגע אחד

אחד הרגעים הקשים בחיי היה הרגע שבו הייתה צריכה לעמת את אמא שלי עם המציאות החדשה של התשובה. חזרתי בתשובה לאט ודי בסוד. אומנם בשלב מסוים שיתפתי את המשפחה במה שעובר עליי, אבל תמיד השתדלתי להצניע את זה, בעיקר כי לא היה לי כוח לעימותים. אבל אחרי שפגשתי את בעלי, והרב הודיע לנו ש"בעוד שבוע אירוסין, ובעוד חודש ושבע חתונה(!)", ואנחנו בתור זוג בעלי תשובה תמימים פשוט הנהנו עם הראש, כי זה מה שהרב אמר... אז אחרי כל זה, הייתה צריכה להודיע להורים. שנפגשתי עם בחור בשידוך, שהחתונה בעוד חודש ושבע, שהיא תהיה בהפרדה מלאה ושאני הולכת לגור בשכונה חרדית בירושלים. טיפול בהלם!

כמו שתולשים פלסטר

כנראה מרוב לחץ עשיתי את זה כמו שתולשים פלסטר. פשוט התקשרתי לאמא ופלטתי באוזניה את כל המידע הדרמטי הזה בתוך עשר שניות. נס שלא קרה לה משהו. "אל תזוזי, אני מגיעה!" היא אמרה לי. ולמרות שהדרך מהקיבוץ הצפוני לדירה שבה התגוררתי אז בגבעתיים לוקחת שעה וחצי, בתוך ארבעים דקות היא כבר הייתה אצלי בבית, מתחננת, מבקשת, כועסת, שבורה. מנסה נואשות להכניס קצת היגיון למוח השטוף שלי. בחתונה שלי היא בכתה. המון. ולא מהתרגשות. למזלי הרב לא ראיתי את זה. ברחמי שמיים ריחפתי בעולמות של אושר ותקווה, רקדתי ורקדתי ורקדתי. רק בתמונות שהגיעו זמן רב אחר כך ראיתי כמה היא בכתה. אבל זה לא נשאר שם. לא ככה. קודם כול, השכנות שלי קיבלו אותה ממש כמו שהיא, בחום ובהארת פנים, מסבירות לה בלי מילים שאולי האסון קצת פחות נורא ושלחרידים אין באמת קרניים. הבכורה שלי, שנולדה כעבור שנה, גרמה לחומות רבות נוספות לרדת. לאט לאט היא ואבא שלי הצליחו לראות את הטוב בחיים שלי, לקבל את השינוי ואפילו לזרום איתו. היא הייתה אישה כל כך מתוקה וטובה, באמת זכיתי! מרגע שהחליטה לקבל אותי ואת משפחתי באבה - הכול השתנה והיא עזרה לי ככל יכולתה ואפילו התגאתה בי. אחרי כל לידה הייתה מגיעה אליי לשבועיים, מטפלת בי, מבשלת, מנקה, מפנקת את שאר הילדים. והשיא היה בערב פסח. אמי היקרה הייתה מגיעה אליי לשבוע שלם לפני פסח. עוזרת לי עם הניקיונות והבישולים, משגיחה על הילדים, קונה לכולנו בגדים חדשים וכלים וכל מה שחסר לנו. התפקיד האהוב עליה היה להכשיר את הכיורים. בכל שנה מחדש צחקנו שהיא "מגעילה מקצועית" והיא אהבה את התואר הזה ונהנתה ממנו מאוד. אין מה לעשות, געגועים לאמא זה דבר שאפשר להרגיש בכל גיל, בכל מצב, במיוחד עם אמא כזאת.

הפרידה ממנה הייתה מאוד טראומטית בשבילי. במשך שנתיים משהו לא היה בסדר, ואבא ניסה להסביר אבל אני, לצערי העצום, לא מספיק הבנתי עד כמה זה חמור. אמא לא ממש רצתה לשתף, אבל היה ברור שמשוהו לא טוב קורה, והיא נכנסה ויצאה מבתי חולים בלי שנבין מה יש לה. אולי אם היא הייתה קוראת לדבר בשמו, מסבירה שזה מסוכן באמת, הייתי מגיעה יותר, משקיעה יותר. אוי, כמה התחרטתי על כך. עד הניתוח. ניתוח שסוף סוף הבהיר לנו שמדובר במחלה קשה ומסוכנת, שאי אפשר לדעת מה יהיה. ניתוח שאחריה היא כבר לא חזרה לעצמה ותוך כמה שבועות פשוט נגמרה. עד היום אני זוכרת את ההלם הזה, כשישבנו בבוקר עם הרופאים והם הסבירו לנו איזה טיפול הם רוצים לעשות עכשיו, וכעבור שעות אחדות קיבלנו טלפון שזהו, זה הסוף. איזה מהפך. הייתי כל כך בהלם. לא הצלחתי לעכל את זה בשום אופן. אולי לכן לא בכיתי. לא כשהיא נפטרה. לא בלוויה. לא אחר כך. משהו בי נחנק בלי יכולת לעכל. שהאמא האהובה שלי פשוט לא תהיה יותר? איך זה יכול להיות?

חיבוק של עם ישראל

חצי שנה לאחר הפטירה שלה ישבתי על במה בעיר מודיעין וסיפרתי את סיפור התשובה שלי. המון פעמים כבר יצא לי להרצות בפני נשים מכל הסוגים ולספר את הסיפור הזה, אבל הפעם הזאת הייתה שונה. הקהל היה מעורב, דתיות וחילוניות. סיפרתי את הסיפור שלי, וכמו תמיד בסוף שאלו אותי שאלה שתמיד חזרה על עצמה - איך היה לספר להורים, ואיך הם הגיבו. אז סיפרתי את מה שכתבתי כאן למעלה, ואחר כך אמרתי משפט אחד: שלא זכיתי לספר את הסיפור הזה לאמא שלי, איך חזרתי בתשובה, ומי יודע? אולי אם הייתי מספרת, גם לה היה עושה משהו... באותו רגע התחלתי לבכות כמו משוגעת. הייתי על במה, מול יותר ממאה נשים, ולא יכולתי לשלוט בעצמי. כל הכאב, הצער, הגעגועים, ההלם, האשמה, הכול צץ בבת אחת, מותיר אותי חסרת אונים ובוכה בכי מביך כל כך, בקולי קולות, מול כולם. באותו רגע זכיתי לראות מה זה עם ישראל. הנשים בקהל לא נותרו אדישות ועלו לבמה עם טישו, עם חיבוק, עם דמעות, גם הן בכו יחד איתי. הן פשוט התחילו לחבק אותי במעגל הולך וגדל, מראות לי עד כמה הן איתי, מנחמות ומבינות כל כך. אחרי שהכול נגמר ניגשה אליי אישה אחת, לא דתייה, ואמרה לי: "תדעי לך שיותר מכל מה שסיפרת, הבכי שלך הוא משהו שלא אשכח לעולם. עשית לי בנפש כוז טלטלה, שאי אפשר להסביר במילים". ומי יודע, אולי בשבילה זה קרה? ●

עד היום אני זוכרת את ההלם הזה, כשישבנו בבוקר עם הרופאים והם הסבירו לנו איזה טיפול הם רוצים לעשות עכשיו, וכעבור שעות אחדות קיבלנו טלפון שזהו, זה הסוף. איזה מהפך. הייתי כל כך בהלם. לא הצלחתי לעכל את זה בשום אופן. אולי לכן לא בכיתי. לא כשהיא נפטרה. לא בלוויה. לא אחר כך. משהו בי נחנק בלי יכולת לעכל

מנה עיקרית חגיגית
מיוחדת לליל הסדר

צ'לי בקר ביין עם קוביות ירקות צ'לויים בתנור

מנה עיקרית חגיגית במיוחד לליל הסדר. הבשר נצלה ברוטב נפלא של יין וסילאן, הירקות נאפים בסך הכול עם שמן זית ומלח ופלפל אך טעמים מושלם, ויחד מתקבלת מנה עשירה ונהדרת. כאן השתמשתי בנתח שקצת יותר קשה להשיג אותו והוא נקרא אנטרקוט לתנור או "לב הצלעות", אך אפשר להשתמש גם בפילה מדומה מספר 6 או בצלי כתף מספר 5.

10-12 מנות

זמן צלייה:

45 דקות

דרגת קושי:

קלה פלוס

- קילו וחצי נתח אנטרקוט לתנור, או מספר 6 או 5
- בצל גדול קצוץ
- שמן זית או אגוזים לטיאון
- 2 כוסות יין אדום
- 2 כפות סילאן, או דבש, או סוכר
- מלח ופלפל
- כף פפריקה מתוקה
- לירקות:
- בצל גדול קלוף וקצוץ לקוביות קטנות
- בטטה גדולה קלופה וקצוצה לקוביות קטנות
- פלפל אדום, בלי הפרעונים, חתוך לקוביות קטנות
- 2 קישואים או זוקיני חתוכים לקוביות קטנות
- חציל קטן חתוך לקוביות קטנות
- עגבנייה גדולה חתוכה לקוביות קטנות
- מלח ופלפל
- 3 עיני עש כתושות
- 4 כפות מנן ציט

מכינים את הצלי: בסיר רחב מזהיבים בצל עם השמן על אש בינונית ומערבבים מדי פעם כ-10 דקות, עד שהוא מזהיב היטב. מוסיפים את נתח הבשר ומזהיבים אותו על אש גדולה יחד עם הבצל, כ-5 דקות מכל צד. מוסיפים את היין ועוד 2 כוסות מים, מוסיפים את שאר החומרים ומביאים לרתיחה. מנמיכים את האש ומבשלים מכוסה 3 שעות או עד שהבשר רך מאוד. מצננים בתוך הנוזל. מוציאים את הבשר, פורסים אותו לפרוסות ושומרים בתוך הרוטב. **בינתיים מכינים את הירקות:** מחממים תנור לחום של 180 מעלות. מניחים את קוביות הירקות על תבנית התנור מרופדת בנייר אפייה. מוסיפים את השום הכתוש, מלח ופלפל ושמן זית. מערבבים היטב ומכניסים לתנור. אופים במשך 15-20 דקות בלי כיסוי, עד שהירקות מזהיבים. להגשה: מחממים את הבשר עם הרוטב, מניחים על כל צלחת עיגול נאה של ירקות, מסדרים לידו את פרוסות הבשר, יוצקים עליו כמה כפות מהרוטב ומגישים.

"אני מרגיש כמו עבד נרצע בבית הזה"

גלעד, כאשר אתה בתוך תנועת ההשפעה והכיבוש הזכרי שלך עליך לגלות גם את הצד הנקבי בתוכך, את יכולת ההתחייבות, יכולת נשיאת העול של הנישואין, להגיע לאמון מושלם באישה שנשאת ובהתחייבות מלאה לכסותה עונתה ולכל שאר חיובי הכתובה שעליה חתמת בקידושין

"את רוצה שאני אהיה כנוע לה? את רוצה שאני אהיה סמרטוט? זה מה שאת רוצה? את מבינה מה את אומרת לי כאן?" התנגד וכעס

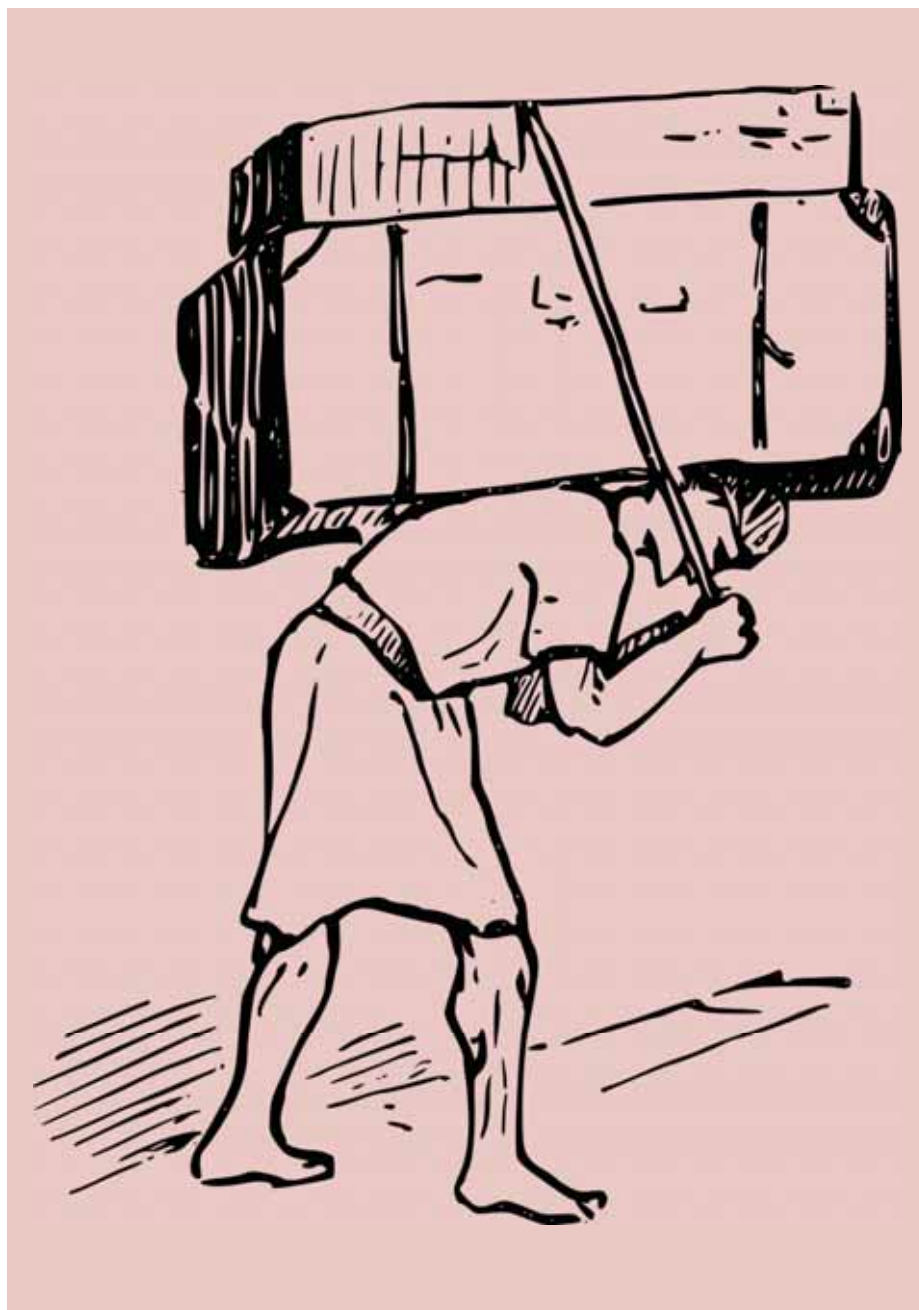
"ממש ממש לא, אתה צריך להביא את התנועה הדומיננטית הזכרית שלך לכבוש ולהשפיע אבל לא כגיבור מנצח הכובש ומסתלק אלא עם התחייבות ועם יכולת חזקה להניע את כוחותיך ליעל.

גלעד, אתה בעצם צריך לשמור על כוחות ההשפעה שלך ולהפעיל עליהם כח של התמסרות עמוקה מאוד ליעל.

ואת יעל, צריכה לקחת את כוח ההתמסרות שיש לך ולהתחבר להבנה שאת זה קירות הבית, בחיבור הפנימי לעצמך ומתוך אמונה חזקה בגלעד ובמסוגלותו להיות האיש שלך את בעצם זו שבצורה פעילה את בעצם מנצחת על המלאכה"

"איך אני יכולה לעשות את זה? הוא כל הזמן מוציא אותי כאשר רעה שלא מאפשרת לו חופש ולא נותנת לו לעשות כל מה שהוא רוצה, הוא יודע לפזר את כל הכוחות שלו בעבודה, עם חברים ובתחביבים שלו..."

"התיקון שלך פה הוא להפסיק להיות פאסיבית ולפתח תוקף וכח עמידה אל מול כל הדברים שעלולים להחליש את המבנה שאת מביאה, את מבנה הבית המתקון"

"אני לא מבין למה כל הנישואין האלה מרגישים לי כל כך קשים.

למה זה לא יכול להיות משהו פשוט? שני אנשים שכיף להם להיות אחד עם השני חולקים את החיים' מה הבעיה? למה אני כל הזמן צריך להקריב מעצמי בלי הפסקה וכל הזמן לקבל הרגשה שאני לא בסדר?" התלונן גלעד

"אתה בכלל מבין את כל המאמצים שאני עושה בזוגיות ובבית הזה!!! אני מרגישה שאתה לא עושה כלום, אתה מבין?" התפרצה בבכי קשה

"אני לא עושה כלום? אני כל היום רק עושה כל מה שאת אומרת לי, אני מרגיש כמו עבד נרצע בבית הזה"

מרגיש כאילו היא קנתה אותי ואני צריך לעשות כל מה שהיא רוצה" ענה "אף אחד לא קונה אף אחד! מה אנחנו במדינת עולם שלישי?" כעסה יעל

"בואו ננסה להבין רגע מה שקרה עד שהתחתנתם כולל יום החתונה, יום הקידושין.

התנועה הנפשית של גלעד הייתה תנועה של חיזור וכיבוש, הוא עשה הכל על מנת להשיג אותך, הוא קנה לך פרחים, הזמין אותך לסרט ולמסעדה, עשה המון מאמצים על מנת שתסכימי להינשא לו ולהגיע לרגע שבו הוא מקדש אותך, גם הקידוש היא פעולה אקטיבית מצידו כמו שאר פעולות החיזור "ומה איתי?" שאלה

"את היית המקום אותו הוא כבש, את מעצם הסכמתך בעצם בחרת ביום הזה שיפעל ויקדש אותך, באיזה מקום בנפש את היית פאסיבית ומסרת את נפשך לטובת הקשר" "מסרתי את נפשי?" שאלה

"כן, זו תנועה נקבית פאסיבית שנובעת מתוך המציאות הנפרדת שכל אחד מכם הגיע איתה מלפני הנישואין.

הייתה לכם מציאות נפרדת של איש ואישה נפרדים ולכן על מנת לייצר את החיבור הראשוני, גלעד היה צריך לכבוש אותך ואת היית צריכה לפנות לו מקום ולהכבש על ידו" "אני לא מצליחה לקבל את זה, ממש מרגיז אותי לשמוע את זה. אני מעולם לא הייתי כנועה כזו..." התלוננה

"חלילה, לא זו היתה כוונתי, אנסה לדייק. לאחר שלב החיזור והקידושין מגיע שלב נוסף בקשר, הנישואין עצמם, שלב שבו

שלה"

יש ייחוד גמור, מתחילה להיות מציאות משותפת ולא נפרדת.

רק בנישואין האיש יכול באמת לגלות את הכוחות הגבריים השלמים שלו והאשה את כוחותיה הנשיים השלמים.

כל אחד מהם צריך למצוא בתוכו את הצד הנשי והצד הגברי על מנת להגיע לאיזון אמיתי, רק אז הם באמת הופכים להיות אדם שלם ולהתאחד.

האיש צריך להרגיש ש"ביתו זו אשתו" ושניהם צריכים להרגיש שהיא שלו והוא

"סליחה, אבל אני לא מצליחה להבין למה האישה נמצאת במקום הרבה יותר נחות מהאיש? זה מתאים אולי לתקופות אפלות...." כעסה

"אדרבה, בנישואין יש הדגשה מאוד חזקה על זה שהאישה מתנשאת ומתעלה מעל האיש" עניתי לה

"למה את מתכוונת?" שאל גלעד "הנישואין הם מצב בוגר ובשל.

חנה דיין - טיפול זוגי ופרטני במשברי חיים

ברוח הפסיכולוגיה היהודית

קליניקה פרטית במרכז

מטפלת ומייעצת גם בזוג

מייל:

hanna.tipul@gmail.com

טלפון: 054-4480705

לכל המאמרים:

www.hannad.co.il

בהשראת דברי

הרב יצחק גינזבורג שליט"א

הפתרון בידיים שלך «

קמפוס טל - בנות קמפוס לב - בנים

ח לוי

תואר שני Master

- כריית מידע DATA MINING
- פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו - אופטיקה
- מידענות טכנולוגית בבריאות*
חדש Health informatics
- סיעוד - התמחות בגריאטריה, בטיפול תוך
- סיעוד - רפואה פנימית

הפקולטה לניהול B.A.

- חשבונאות ומערכות מידע
- מנהל עסקים - התמחות במדע הנתונים, משאבי אנוש, שיווק דיגיטלי

הפקולטה למדעי החיים והבריאות

- סיעוד B.S.N.
- ביואינפורמטיקה B.Sc. מוכר להמשך לימודים לתואר ב**דוקחות** של האוניברסיטה העברית

הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב B.Sc.

- פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו - אופטיקה
- הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
- הנדסת תוכנה
- הנדסת תעשייה וניהול
- מדעי המחשב

המכינה לאקדמיה

מכינת רענן | מכינה מלאה

בית מדוש/מדרשה בראשות הרב יוסף צבי רימון

שכר לימוד אוניברסיטאי | שנה ראשונה חנם לבוגרי צבא ושירות לאומי בכפוף לנהלי המרכז האקדמי לב

International Program:
Computer Science
Business Administration

מערך
מלגות
רחב

אחוז
השמה
גבוה

רמת
לימודים
גבוהה

ימי לימוד
מרובים

מבחן
תיל או
פסיכומטרי

המרכז
האקדמי
לב

| www.jct.ac.il

***3239**

קמפוס טל - רח' בית הדפוס 7, גבעת שאול, ירושלים | 054-3939233
קמפוס לב - רח' הועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים | 054-3232080